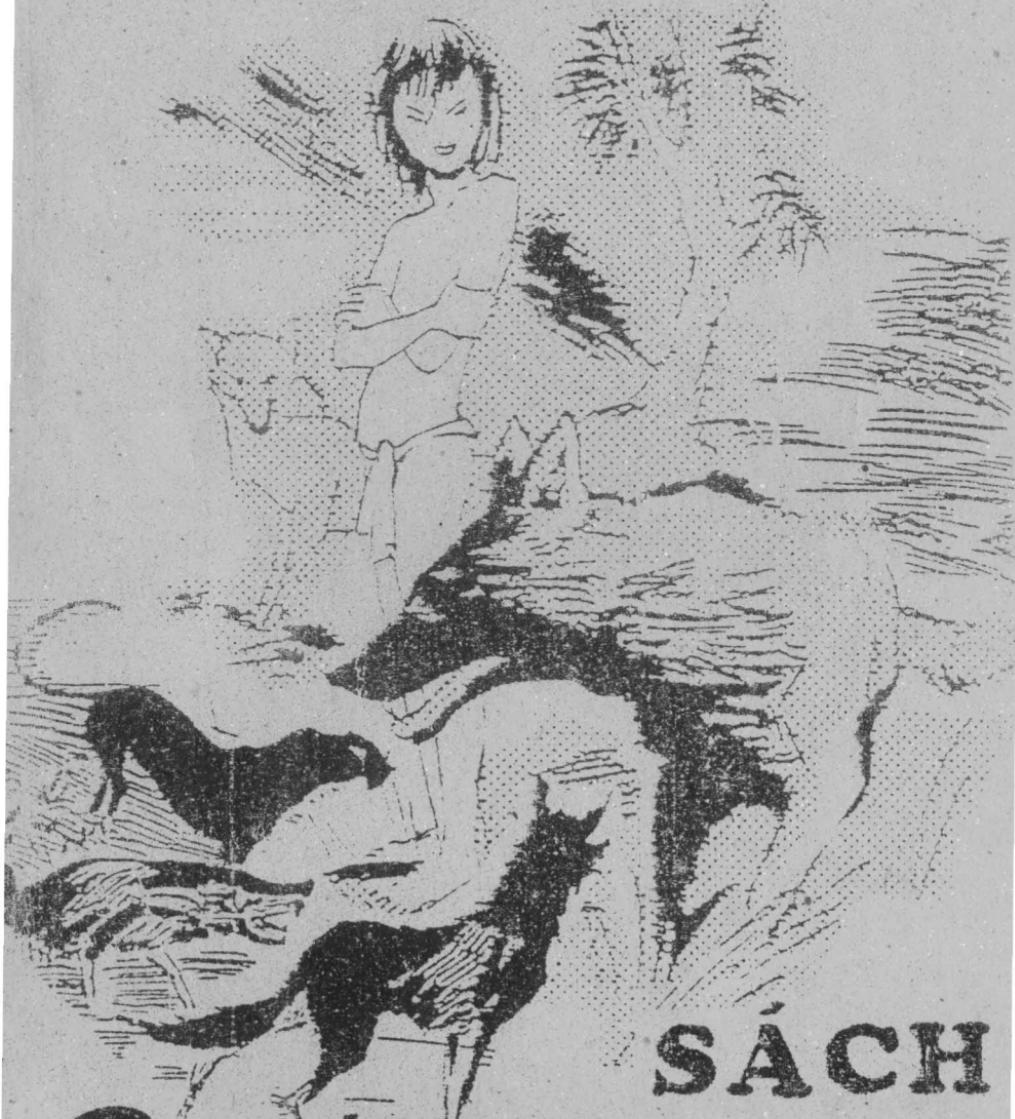


RUDYARD KIPLING

BẢN DỊCH

NGUYỄN XUÂN LONG



SÁCH
2 RỪNG XANH

SƠ HÃI
ĐẾN
CÁCH NÀO

Ao cạn khô, suối gần hết nước,
Anh và tôi, chúng ta là bạn thiết
Mõm nóng hổi, bụng đầy bụi,
Sườn chạm sườn, cả hai đều ở trên bờ.
Chế ngự bởi cùng nỗi kinh hoàng phi thường,
Không màng mơ săn hoặc máu.
Lúc đó hoảng có thể nép mình dưới hươu cái,
Nhìn sát sói gầy hơn mình,
Và mang lợn bình tĩnh đếm
Hàm răng mà cha nó đã bị quật ngã.
Bờ khô khốc, hồ cạn,
Anh và tôi, đêm nay chúng ta là bạn thiết
Đến khi đám mây trên từng cao kia.
Chúc săn may cho mọi người !
- Chẳng bao lâu sẽ giải thoát.
Trận mưa rào, thủ tiêu cuộc Hữu Chiến Vì Nước.

Luật Rừng Xanh - là luật xưa nhất thế giới - đã tiên liệu hầu hết mọi trường hợp có thể đến với Dân Rừng, và hiện thời, pháp điển, nhờ thời gian và thực hành rất hoàn hảo. Nếu các bạn đã đọc những chuyện khác liên quan đến Mowgli, hẳn đã nhớ rằng nó đã sống phần lớn đời nó trong Bầy Sói Seeonee, học Luật mà Gấu Nâu Baloo dạy nó. Chính Baloo đã nói với nó, khi thằng bé trở nên bướng bỉnh với mệnh lệnh, rằng Luật giống như Dây Leo Khổng Lồ : rơi xuống lưng mọi người và không ai thoát ra được.

- Khi em sống lâu như anh, Em Nhỏ, em sẽ nhận thấy rằng toàn thể Rừng Xanh ít nhất cũng tuân theo một Luật và sự nhận thức có thể làm em vui lòng nửa vời thôi ! Baloo nói thêm.

Lời dặn dò chui vào một bên tai và thoát ra lối khác, vì một thằng bé trong đời chỉ biết có ăn và ngủ, không mấy thắc mắc về những biến cố, cho tới giờ phải đối mặt với những biến cố đó... Nhưng, một năm, lời nói của Baloo đã được chứng minh và Mowgli thấy toàn thể Rừng Xanh phải gục đầu dưới cùng một Luật.

Sự đó bắt đầu khi những trận mưa đông gần hoàn toàn mất đi. Sahi, Nhím, gặp Mowgli trong rừng tre, nói cho nó biết rằng củ mài khô dần đi. Thật ra mọi người đều biết Sahi khó tính một cách

lỗ bích trong việc chọn lựa thức ăn, và chỉ muốn ăn thứ ngon, chín nhất thôi.

- Điều đó có dính dấp gì tới tôi ?

- Nay giờ thì không đáng kể - Sahi nói với giọng áy náy và khiến những lông nhọn đập tanh tách vào nhau - Nhưng sau này chúng ta sẽ rõ. Lúc đó không còn lẩn hụp được nữa trong vực, dưới Núi Đá của Ông, người Em Nhỏ ơi !

- Không, cái thứ nước đầm độn này đang sắp đi hết và tôi không muốn vở đầu - Mowgli nói, cho là mình biết nhiều bằng năm con vật trong đám Dân Rừng, ngẫu nhiên, được chọn ra.

- Kê bạn, một rãnh nhỏ cũng có thể để chút khôn ngoan lọt vào.

Sahi vội vã phóng vào bụi rậm, tránh không bị Mowgli kéo lông mũi. Mowgli đi nhắc cho Baloo điều Sahi nói. Baloo trả nên nghiêm nghị và lẩm bẩm :

- Nếu chỉ có mình ta thì ta tức khắc đổi đất săn trước khi những vật khác mới chỉ suy nghĩ tới điều đó. Song le, săn nơi những vật lạ, rút cuộc luôn luôn kết liễu bằng dụng đô. Hơn nữa chúng cũng có thể gây hại cho Thằng Bé Con Người của ta. Chúng ta hãy đợi xem cây Mohwa kết bông ra sao ?

Mùa xuân đó, cây Mohwa mà Baloo rất thích, không ra hoa nổi. Những hoa như sáp, màu kem,

hơi xanh, bị cái nóng làm hại ngay trước khi trổ. Họa hoắn mới có một vài cánh rót xuống với mùi hôi thối, khi Baloo, đứng trên hai chân, rung cây. Rồi cái nóng mà thiếu những cơn mưa làm dịu bớt, từ từ len lỏi tới tận giữa Rừng, khiến Rừng bắt đầu vàng đi, biến thành nâu và sau cùng thành đen.

Cây cổ, hai bên bờ vực, như bị rang, biến thành dây kẽm giòn và vụn khô; ao nơi hẻo lánh cạn dần giữa những bờ bị nung chín, đầy dầu chân như đúc vào sắt. Dây leo trước mọng nước rót từ những cây chúng quấn quanh, chết nơi gốc. Tre lui dần, va chạm nhau đom đốp dưới làn gió nóng như lửa. Rêu trên đá, nơi rừng sâu bị tróc cho tới độ trơ đá, nóng bỏng như đá cuội xanh, lắp lánh dưới lòng sông.

Chim và Dân Khỉ, từ đầu năm, đã tìm về mạn Bắc. Chúng biết việc gì sẽ xảy tới : hoảng, lợn lòi tràn ngập các cánh đồng bị tàn phá, nơi các làng xa, thỉnh thoảng chết ngay trước mặt những con người quá yếu, không còn sức để giết chúng nữa. Còn Chil, Đại Bàng, ở lại không đi, trở nên béo tốt, vì có nhiều xác chết và mồi chiểu, nó loan cho những con vật kiệt lực, không thể tới đất săn mới, biết rằng mặt trời đang giết Rừng trong vòng ba ngày bay về mọi phía.

Mowgli không bao giờ hiểu đúng nghĩa của chữ "đói", dành phải ăn mạt lâu ba năm, hư hôi,

vết trong kẽ đá, nơi ong xây tổ, nay bị bỏ không - mặt đen như con người hoang dại mà một lớp bụi mịt khói phủ lên. Nó cũng kiểm sâu đục thân cây, ăn trộm ong non nơi tổ bò vẽ.

Mọi thú vật trong rừng chỉ còn da và xương, và trong một đêm Bagheera phải giết gấp ba, để có một bữa ăn ngon. Nhưng cái tệ hơn hết là thiếu nước : nếu Dân Rừng ít khi uống nước thì khi uống, phải uống cho đã.

Và cái nóng tiếp tục, cứ tiếp tục, hút hết mọi khí ẩm đến độ lòng sông Waingunga to, rỗng, chẳng mấy chốc trở thành dòng nước nhỏ duy nhất, giữa đôi bờ điêu tàn; khi Hathi, Voi Đại, sống trăm năm hay hơn, nhận thấy cái sống lưng dài, gầy, gồm đá màu xanh, nhô lên ngay giữa giòng nước, nhận biết Đá Hòa Bình và tức khắc, nâng cao vòi và tuyên bố Hưu Chiến Vì Nước, y như cha nó trước đây năm mươi năm đã thực hiện. Hươu, lợn lòi, trâu rừng nhắc lại tuyên bố với giọng đùn đục, khàn khàn, và Chil, Đại Bàng, bay theo vòng tròn lớn, huýt báo tin với cường độ chát chúa.

Theo Luật Rừng Xanh, bất kể vật nào giết nhau nơi nguồn nước khi Hưu Chiến Vì Nước đã ban hành sẽ bị phạt tử hình. Lý do là cái khát được đặt trước cái đói. Mọi vật trong Rừng, nếu chỉ vì hiếm mỗi săn, có thể luôn thoát ra được bằng cách này hay cách khác, nhưng nước là nước, nếu chỉ có

một dòng dự bị, mọi cuộc săn đều ngưng lại, để thỏa mãn nhu cầu của Dân Rừng tìm tới đó uống.

Trong những mùa thuận, khi nhiều nước, những vật tìm xuống sông Waingunga để uống - hay ở nơi khác với cùng một mục đích - có thể nguy tới mạng sống.

Ngay chính cái nguy đó, phần lớn lại là dãy lực của những cuộc di chuyển về đêm. Lén xuống phía dưới, giỏi đến độ không gây động một lá rừng, tiến tới đầu gối, trong nước, trên những đáy cao, mà tiếng ầm ầm phủ lên mọi thứ tiếng và cuốn đi. Vừa uống, vừa canh chừng qua vai, mỗi thớ thịt trong tư thế săn sàng nhảy vì sợ hãi tột độ; lăn mình trên bờ cát, rồi quay về cùng đàn, mõm ướt, bụng căng tròn, trước con mắt đầy thán phục của những con trong đàn - tất cả những cái đó đối với lũ hoang có đôi sừng bóng, là một khoái cảm, chính vì biết bất kỳ lúc nào, Bagheera hoặc Shere Khan cũng có thể vồ, giết chúng.

Nhưng nay, thôi rồi, cái trò sống chết đó. Dân Rừng đói, kiệt sức, cùng lê tới dòng nước nhỏ - hổ, gấu, hươu, trâu, lợn lòi - và toàn thể, uống thứ nước đục, thông dầu trên mặt nước vì quá mệt không thể rời xa.

Hươu, lợn lòi lang thang suốt ngày để tìm thức gì ngon hơn vỏ cây khô cùng lá héo, úa. Trâu không tìm được vũng lầy để dầm cho mát cùng

mùa màng xanh để ăn trộm. Rắn đã bỏ Rừng xuống sông với hy vọng bắt được ếch nhái dạt trôi, chúng quấn mình quanh những hòn đá ẩm ướt, cũng không tìm mổ nếu bất thần bị mõm heo rừng sục sạo hất chúng đi. Rùa sông đã bị Bagheera, vua săn, giết từ lâu, còn cá đã tự vùi sâu dưới bùn nứt nẻ. Chỉ có Đá Hòa Bình nằm giữa dòng nước nhỏ, như con rắn dài. Những làn sóng nhỏ, vật vờ, xì to, bốc hơi nơi sườn đá nóng.

Chính chỗ đó là nơi Mowgli vào đêm, đến tìm chút khí mát cùng chút tình bằng hữu. Những kẻ thù quá đói của nó, lúc này cũng không mấy để ý đến Thằng Bé. Làn da trần làm cho nó có vẻ gầy hơn, khốn khổ hơn các bạn. Tóc đã ngả màu trắng hung dưới cái nắng như thiêu của mặt trời, xương sườn lộ ra như những nan đan và nơi da chai ở đầu gối, khuỷu tay, mà nó tỳ lên đó để bò băng tứ chi, khiến chân tay nhỏ thó giống như cỏ khô thắt lại. Nhưng dưới làn tóc bù xù, tự bụi rậm, xôa xuống; mắt vẫn nhanh và bình tĩnh, vì Bagheera, cố vấn trong những ngày khó khăn khuyên nó di chuyển không gây tiếng động, săn không vội vàng và đừng bao giờ vô cớ, mất can đảm.

Vào một buổi tối, trong cái nóng như lửa, Báo Đen nói :

- Lúc này là lúc tê hại nhất, nhưng nó sẽ qua đi nếu chúng ta còn sống tới cùng. Bao tử em có đầy không, Thằng Bé Con Người ?

- Cũng có đôi chút bên trong, nhưng không mấy lợi cho em, Anh Bagheera ơi ! Anh có nghĩ rằng mưa đã quên chúng ta và không bao giờ trở lại nữa ?

- Không, anh không nghĩ vậy. Chúng ta sẽ còn thấy cây Mohwa đậm bông và nai con trở nên béo tốt vì cỏ non. Chúng ta hãy xuống Đá Hòa Bình cho biết tin tức. Em Nhỏ, trèo lên lưng anh !

- Lúc này không phải là lúc vác nặng. Em còn có thể đứng vững một mình. Thật tình, cả hai chúng ta không phải lù bò vỗ béo.

Bagheera đưa mắt nhìn bộ lông thiếu não nơi cạnh sườn đầy bụi, lẩm bẩm :

- Tối qua, ta đã giết một con bò mang ách cày. Ta cảm thấy hèn đến nỗi không bao giờ, ta tin vậy, dám nhảy lên vồ nếu nó được thả lỏng. Wu...u...!....

Mowgli bật cười :

- Đúng vậy. Giờ này chúng ta là những thợ săn xứng đáng ! Khi săn sâu bọ, em không sợ chút nào.

Và cả hai cùng đi xuống bờ sông qua những bụi cây nóng hổi, tới bãi cát như viền đัง ten khắp nơi.

- Nước không còn có lâu nuba, Baloo nói khi nhập bọn với những vật khác - Hãy nhìn sang phía đối diện ! Lối mòn lúc này giống đường đi của Người.

Trên bờ đồng về phía đối diện, cỏ rùng râm đã chết và khô teo. Lối đi của hươu, lợn rừng, tất cả đều dẫn tới sông đã vạch cánh đồng mất màu thành những hẻm đầy bụi, xuyên qua đám cỏ cao mười bộ và vào giờ còn sớm này, mỗi con đường dài đó đều đầy những vật tới đầu tiên, vội vã đi về phía nước.

Người ta có thể nghe tiếng nai cái cùng bầy con ho trong làn bụi như hít phải thuốc lá.

Phía trên, chỗ lượn của dòng nước lờ đờ chảy quanh Đá Hòa Bình; Hathi, Voi Đại, Kẻ Canh Chừng Hòa Bình, cùng lũ con, gầy nhom, xam xám dưới ánh trăng, luôn di chuyển đó đây. Phía dưới chúng một chút, người ta thấy lũ hươu và dưới nuba, lợn lòi và trâu rừng. Trên bờ đối diện, nơi các cây lớn mọc tới bờ nước là chỗ dành cho các vật ăn thịt - hổ, sói, báo, gấu, và những loài khác.

- Tóm tắt, toàn thể chúng ta đây đều ở dưới ách một Luật chung, Bagheera nói.

Nói xong, nó lội xuống nước, đưa mắt nhìn, hàng sừng đụng nhau kêu llop cốt. Nơi đó với làn mắt sợ hãi, hươu và lợn rừng xô đẩy nhau. Nằm dài ra, sườn nhô trên mặt nước, nó nói thêm :

- Chúc săn may cho toàn thể các bạn, cùng
giòng máu !...

Rồi khẽ nói :

- Nếu không có Luật Rừng thì đây là một mẻ
săn tốt, rất tốt !...

Tai hươu, nhanh dựng đứng, nghe được đoạn
chót câu và một tiếng rì rầm truyền trong hàng ngũ
chúng.

- Hữu Chiến ! Hãy nhớ lúc này là Hữu Chiến !

- Hòa Bình, Hòa Bình mà, Hathi Voi Rừng nói -
Hữu Chiến đã được ban bố, Bagheera. Không phải
lúc nói tới săn nữa.

- Ai biết rành hơn tôi ? Bagheera đáp lời, đảo
mắt nhìn về phía thượng nguồn - Tôi là kẻ ăn rùa,
kẻ bắt ếch nhái ! Ngu...i...i...a...! Tôi muốn lợi dụng
lúc này để ăn cành cây thôi.

- Còn chúng tôi nữa, chúng tôi hết sức cầu
mong vậy, một con nai nhỏ, để đúng mùa xuân đó,
kêu lên.

Dù tinh thần Dân Rừng xuống khá thấp, chính
Hathi cũng không thể nhịn cười, trong khi Mowgli,
chóng tay trong làn nước nóng, cười phá lên và lấy
chân đạp tung nước lên.

- Nói hay đây, sừng nhỏ mới nhú ! Bagheera
gừ ! gừ...- Khi Hữu Chiến chấm dứt, người ta sẽ
nhớ tới mày.

Và xuyên qua bóng tối, nó nhìn thẳng con nai
nhỏ để nhớ tới nó.

Dần dần, cuộc chuyện lan ra phía trên, phía hạ
nguyên, tới tất cả các địa điểm mọi vật uống nước.
Người ta có thể nghe lợn rừng, ưa cãi lộn, cắn nhăn
dòi chổ rộng, trâu rừng dấu khẩu và chạy lung tung
nơi bờ cát, hươu kể những chuyện di chuyển bất
tận, bắt đắc dĩ, đáng thương, để tìm cái ăn. Thỉnh thoảng chúng hướng qua sông, hỏi các vật ăn thịt.
Nhưng tất cả các tin tức đều xấu. Gió Rừng nóng,
ẩm thối nơi bờ đá, nơi cành gãy răng rắc khiến mặt
nước đầy nhánh nhỏ và bụi.

- Con người cũng chết ngay bên cày của họ,
một con bò tót non nói - Tôi đã thấy ba người chết
giữa hoàng hôn và đêm. Họ bình tĩnh yên nghỉ
cùng lũ bò cày. Chúng ta cũng thế, trong thời gian
ngắn chúng ta cũng sẽ lặng yên nhắm mắt.

Baloo nói :

- Mực nước đã xuống từ đêm qua. Ôi ! Hathi,
có bao giờ anh thấy đại hạn tương tự không ?

- Nó sẽ qua đi, nó sẽ qua đi ! Hathi vừa trả lời,
vừa xối nước dọc thân và hai bên sườn.

- Nơi đây có một vật không thể đương đầu
được lâu, Baloo nói và nó đưa mắt nhìn Thằng Bé
nó yêu.

- Em? Mowgli đứng phắt từ dòng nước dậy, bất mãn nói - Em không có bộ lông dài để che xương, nhưng nếu anh bị lột da thì sao ? Anh Baloo ?

Hathi rùng mình từ đầu tới chân với ý kiến đó. Baloo nghiêm nghị nói :

- Thằng Bé Con Người ! Nói với Bác Sĩ Luật như vậy, không phải là điều thích hợp. Không khi nào và không bao giờ, người ta thấy ta không da cả.

- Không, em không có ý xấu, Baloo; như vậy em muốn nói là anh giống một sọ dừa bên trong lớp vỏ, còn em, em là cái sọ dừa trơ trọi. Nhưng cái vỏ nâu của anh

Mowgli ngồi xếp chân vòng tròn, dùng tay cắt nghĩa theo thói quen, thì Bagheera, đưa bàn chân nhung ra, hất nó lộn ngửa, đầu cắm xuống nước.

- Càng nói càng bậy, Báo Đen nói, trong khi Thằng Nhỏ đứng dậy, khạc nước ra - Lúc đầu thì lột da Baloo và giờ đây lại là sọ dừa ! Để phòng, không lại bị đập như dừa già.

- Gi vây ? Mowgli hỏi. Lúc này nó không để phòng, tuy đó là một trong những bấy xưa nhất của Rừng.

- Anh ấy sẽ đập vỡ đầu em ra, Bagheera bình tĩnh đập và hất ngược nó lên lần nữa.

- Chế nhạo thầy em là điều không tốt, Gấu nói sau lần lật ngược thứ ba.

- Không tốt. Bạn muốn gì hơn ? Cái vật trắn
truồng này luôn luôn hiếu động, chế diễu mọi kẻ
trước đây là thợ săn giỏi. Còn kéo ria mép những
người săn giỏi nhất để nghịch.

Đó là Shere Khan, Hổ Thot đang khập khiễng
đi về phía nước. Nó đợi chốc lát, hướng cái cảm
giác nó gây ra cho hươu trên bờ đối diện, rồi để
thông cái đầu nghiêng xuống uống nước lầu bàu :

- Rừng trỗ nên một chuồng trẻ nhỏ trắn truồng.
Hãy nhìn ta, Thằng Bé Con Người !

Mowgli nhìn - dán mắt thì đúng hơn - một cách
vô cùng hỗn xược, vào Shere Khan. Sau một phút,
con vật ngượng nghịu quay đầu.

- Thằng Bé Con Người nơi đây, Thằng Bé Con
Người nơi kia, nó gầm lên, tiếp tục uống nước -
Thằng nhỏ không phải là người lớn, là con nít, nếu
không nó đã sợ. Vào mùa tới, có lẽ tôi phải xin
phép nó để uống nước chǎng. Oc...c..r...gh...!...

- Việc đó cũng có thể tới đây. Bagheera nói và
nhìn thẳng vào đôi mắt hổ - Cái đó cũng có thể
đến. P..h..ô..ô.. Shere Khan ạ ! Mày đem tới đây
thêm điều nhục nhã mới nào nữa ?

Con Hổ Thot nhúng cằm và mõm nó vào nước,
một vết mõ loang dài, đen đen, theo dòng nước
chảy xuôi.

- Của Người đó. Shere Khan lạnh lùng nói - Ta
đã giết cách đây một giờ.

Nó tiếp tục gầm gừ trong miệng.

Hàng súc vật run sợ và chao đảo; rồi một tiếng rì rầm nổi lên, to dần thành tiếng hét.

- Người ! Người ! Nó đã giết Người !

Toàn thể các ánh mắt dồn về phía Hathi, Voi Rừng, nhưng nó làm ra vẻ không nghe tiếng.

Hathi chỉ ra tay đúng lúc và đây là lý do mà đời nó dài.

- Trong lúc này, giết Người ! Không còn vật nào sẵn sàng nữa ư ? Bagheera khinh bỉ nói và bước ra khỏi làn nước nhiễm bẩn, lần lượt vẩy chân theo kiểu mèo.

- Ta giết nó vì ham thích, không vì nhu cầu.

Tiếng rì rầm đầy sợ hãi tiếp tục và con mắt trắng, nhỏ, trịnh trọng của Hathi ngẩng nhìn về phía Shere Khan.

- Vì ham thích ! Shere Khan nhắc lại với giọng kéo dài - Giờ đây, tôi đến uống nước và rửa ráy. Có ai dám cản tôi không ?

Lưng Bagheera đã cong lên như một thân tre, dưới cơn gió mạnh, nhưng Hathi giờ vòi lên cao, bình tĩnh nói :

- Mày giết vì thích thú à ?

Khi Hathi hỏi thì tốt hơn hết nên trả lời.

- Đúng ! Đó là quyền tôi, vào Đêm của tôi, anh biết đấy, Hathi à.

Giọng nói của Shere Khan trở nên gần như lịch sự.

- Phải, ta biết, Hathi đáp sau một phút yên lặng.

- Mày uống đã chưa ?

- Đủ cho đêm nay.

- Vậy thì, cút ngay đi. Sông nơi đây để uống chứ không phải để làm cho bẩn. Chỉ có Hổ Thot nại quyền mình trong giờ phút này, khi mà toàn thể chúng ta cùng đau khổ, Người và vật trong Rừng đều đau khổ như nhau. Sạch hay không hãy trở về hang của mày đi, Shere Khan ! ...

Những tiếng chót nỗi to, tương tự kèn bạc. Ba con của Hathi, tiến lên nửa bước tuy không cần nữa. Shere Khan lẩn trốn. Không dám cùu nhau, vì nó biết... ai cũng biết... rõt cuộc Hathi là Chúa Tể Rừng Xanh.

Mowgli ghé vào tai Bagheera, hỏi nhỏ :

- Quyền gì mà Shere Khan nại ra vậy ? Giết Người thì bao giờ cũng là cái nhục. Luật đã nói. Thế mà Hathi chấp nhận...

- Em hãy hỏi anh ấy, Em Nhỏ ơi, anh không biết. Quyền hay không, nếu Hathi không lên tiếng, có lẽ anh đã cho con vật thot giết người bài học xứng đáng. Tới Đá Hòa Bình, đầy vết tích mới mẻ của một việc giết Người, mà còn tự hào. Đó là hành

vì của Chó Rừng. Hơn nữa, nó còn làm bẩn nước sạch.

Mowgli đợi thêm một phút để lấy can đảm, vì không ai nghĩ tới việc hỏi thẳng Hathi. Nó hét lớn :

- Ô, anh Hathi, quyền gì của Shere Khan ?

Hai bờ nhắc lại câu hỏi của nó vì toàn thể Dân Rừng đều tò mò một cách dị thường. Chúng vừa chứng kiến một điều mà không ai, trừ Baloo có thể hiểu. Con Gấu có vẻ tự lự.

- Đó là câu chuyện rất xưa, Hathi nói - Một câu chuyện còn lâu đời hơn cả Rừng Xanh. Hai bên bờ hãy yên lặng để nghe ta kể cho các người nghe.

Có một hai phút xô đẩy, chen chúc nhau nơi lợn lòi và trâu; rồi các đầu đàn lần lượt hô lên.

- Chúng tôi đợi.

Hathi tiến tới dòng sông với những bước dài tới khi nước gần chạm đầu gối, trước Đá Hòa Bình.

Tuy da hơi nhăn, với đôi ngà ngã màu vàng xịt, nó có vẻ cai trị Rừng - Thủ lãnh của toàn thể Dân Rừng.

- Các con đều biết, nó bắt đầu nói - trong tất cả các vật, vật các con sợ nhất là Con Người.

Có tiếng rì rầm công nhận.

- Chuyện này dính dáng đến em, Em Nhỏ ! Bagheera nói với Mowgli.

- Em ? Em là người của Bầy, thợ săn của Dân Tự Do, Mowgli đáp - Có dính dáng tới Người ?

- Các con không hiểu tại sao các con sợ Người? Hathi tiếp tục - Đây là lý do. Hồi khởi thủy của Rừng Xanh, và không ai biết vào lúc nào. Tất cả Dân Rừng chúng ta đều đi chung, không ai sợ ai. Vào thời đó, không có hạn hán. Lá, hoa, quả mọc trên cùng một cây và mọi người chỉ ăn lá, hoa, cỏ, quả và vỏ cây.

- Tôi hoan hỉ là không sinh ra vào thời đó. Bagheera nói - vỏ cây chỉ để mài vuốt là tốt.

- Và Tha, Voi Đầu Tiên, là Chúa Rừng Xanh. Nó lấy vòi kéo Rừng Xanh từ làn nước sâu lên. Sông bắt đầu chảy nơi mà ngà nó đào những rãnh sâu; nơi nó đậm chân, các hồ nước được hình thành cùng nước ngon, và khi nó lấy vòi thổi, như ta làm dây, cây cối đổ rạp. Rừng được Tha tạo thành như vậy. Đó là chuyện ta được nghe kể lại.

- Chuyện không được cắt đi chút nào, Bagheera thầm thì.

Và Mowgli lấy tay che mồm, cười.

- Thời đó không có lúa mì, dưa bở, tiêu, mía, cũng chẳng có những lều nhỏ mà các con thấy. Dân Rừng không biết gì về Con Người và cùng chung sống trong Rừng, hợp thành một dân tộc duy nhất. Chẳng mấy chốc người ta bắt đầu cãi nhau về thức ăn, tuy số đồng cỏ không thiếu; người ta lười biếng... Mỗi vật muốn ăn nơi nó nằm y như có lúc chúng ta hành động tương tự khi các trận

mưa xuân tốt lành. Tha, Voi Đầu Tiên, bận bịu trong việc tạo ra những khu rừng mới, đưa nước vào lòng sông. Nó không thể đi khắp nơi, nên phong Con Hổ Đầu Tiên làm Chúa Tể và quan tòa của Rừng. Mọi cuộc tranh chấp của Dân Rừng đều phải đem trình lên nó. Hổ Đầu Tiên ăn quả và cỏ với mọi loài. Thân hình nó to như thân hình ta, rất đẹp, toàn một màu như hoa của dây leo vàng. Trên da không có vết cùng sọc vào những ngày hạnh phúc mà Rừng còn mới. Toàn thể Dân Rừng đến với nó không chút hãi sợ và lời nó là Luật. Các con nén nhớ là lúc đó chúng ta chỉ là một dân duy nhất.

"Tuy nhiên, một đêm, hai con hoảng cãi nhau, cãi nhau vì đồng cỏ, giống như hiện nay các con giải quyết bằng đầu, bằng chân. Trong lúc hai địch thủ trình bày trước Hổ Đầu Tiên, đang nằm trong đám hoa, người ta kể lại rằng một hoảng lấy sừng đẩy vào người nó. Hổ Đầu Tiên quên mình là Chúa cùng Quan tòa của Rừng, nhảy lên mình hoảng, bẻ cổ nó.

"Cho đến đêm đó, không ai trong chúng ta chết nên Hổ Đầu Tiên, thấy việc mình gây ra, hoảng hốt vì ngửi thấy mùi máu, lẩn trốn vào cánh đồng lầy Phương Bắc. Chúng ta, Dân Rừng, sống không quan tòa, chúng ta không ngớt đánh nhau. Tha nghe biết và trở về. Và vật này kể một đàng, vật khác, đàng khác. Nhưng nó nhìn thấy con

hoảng năm chết giữa đám hoa, hỏi ai giết. Không ai muốn nói cho nó hay, vì mùi máu đã làm chúng hoảng, hoàn toàn giống mùi làm chúng ta hoảng hôm nay. Chúng chạy nhiều phía, chạy thành vòng tròn, nhảy nhót, kêu gào và lắc đầu. Lúc đó, Tha nói với cây có cành thấp cùng dây leo trong Rừng, ra lệnh cho chúng đánh dấu kẻ giết đồng bọn để cho nó biết. Nó nói lớn : "Giờ đây, ai là Chúa Tể Rừng Xanh ?" Khỉ Xám sống trên cây, nhảy xuống nói : "Chính tôi từ nay là Chúa Rừng". Tha cười và nói : "Ta chấp thuận" và tức giận bỏ đi.

"Các con, các con đã biết Khỉ Xám. Lúc đó nó cũng y hệt bây giờ. Nó bắt đầu lấy bộ mặt của kẻ khôn ngoan; nhưng chỉ sau ít phút, bắt đầu gai lung tung khắp người, nhảy từ trên cao xuống, rồi từ thấp lên cao. Lúc Tha quay trở lại, nó thấy Khỉ Xám treo người lên từ một cành cây lớn, đầu phía dưới, mặt mày nhăn nhó với những vật dưới đất. Các vật này cũng nhăn mặt lại. Và như vậy, Rừng không còn Luật gì nữa - Chỉ còn những chuyện tức cười và lời lẽ rỗng tuếch.

"Thấy vậy, Tha gọi chúng ta xung quanh và nói : "Chúa Rừng Đầu Tiên đã mang sự chết đến và Chúa thứ hai, đem cái nhục tới. Sau cùng, đây là lúc phải có một Luật và một Luật mà các con không thể làm trái được. Từ nay trở đi các con sẽ biết Sợ Hãi. Khi các con tìm được, các con sẽ biết

ai là Chúa Tể của các con, rồi mọi sự sẽ diễn tiến sau". Lúc đó, toàn thể Dân Rừng hỏi : "Sợ Hải là cái gì ?" Tha đáp : "Hãy tìm cho tới khi các con tìm thấy !"

"Vậy là chúng ta đi khắp Rừng, từ cao đến thấp, kiêm tìm Sợ Hải, thì đột nhiên lũ trâu ...!....!....

- U...u...c...! Mysa, trâu đầu Bầy, không nhúc nhích kêu lên từ vạt cát nơi chúng nằm.

- Đúng, Mysa, đúng là lũ trâu. Chúng tới đem tin rằng, trong một động của Rừng Xanh, có mặt Sợ Hải, không lông và đi trên những chân sau. Chúng ta lập tức theo cả Bầy tới động; nơi cửa Sợ Hải đứng đó. Nó không có lông, như lũ trâu đã nói, đi bằng chân sau. Khi thấy chúng tôi, nó hét lên một tiếng và tiếng hét tràn đầy người chúng tôi : cái sợ mà chúng ta biết ngày nay...

"Chúng tôi bỏ chạy, dẫm lên nhau. Chúng tôi cắn xé nhau vì sợ hãi. Đêm đó, có người nói, Dân Rừng chúng ta không còn sống chung nữa, theo như tục lệ, nhưng mỗi Bầy rút ra một nơi - lợn rừng với lợn rừng, hươu với hươu, sừng chạm sừng, móng chạm móng - mỗi vật cùng đồng loại và toàn thể run rẩy vì sợ nằm cùng nhau trong Rừng.

"Chỉ có Hổ Đầu là vắng mặt, vì nó còn ẩn trốn nơi Đồng Lầy Phương Bắc. Khi người ta nói với nó về cái Vật mà chúng tôi đã nhìn thấy nơi hang động, nó nói : "Tôi đi tìm gấp vật đó và vặt cổ nó !"

Rồi nó chạy thâu đêm, tới trước động; nhưng đi qua đâu, cây và dây rừng nhớ lệnh của Tha, hạ thấp cành nhánh xuống và đóng dấu nó khi nó chạy, kéo dài theo những vết ngón tay của cây cối, trên lưng, sườn, trán và cổ... chổ nào chạm vào hổ thì một dấu, một vằn được để lại trên bộ lông vàng của hổ. Ngày nay những dấu, vằn đó con cháu nó còn mang trên người !

"Khi nó tới trước động Sợ Hải, Vật Không Lông giơ tay gọi nó : "Thằng Vần đến từ đêm tối". Hổ Đầu sợ Vật Không Lông, chạy trốn về phía đồng lầy và rống lớn !

Tới đây Mowgli bình tĩnh cười, cầm ngâm trong nước.

"Và nó rống lớn tới độ Tha nghe tiếng và nói : "Tai họa gì xảy ra thế ?" Hổ Đầu, ngẩng đầu lên nhìn bầu trời mới được tạo thành - lâu lắm rồi - kêu lên : "Trả quyền hành cho tôi, Ôi Tha. Tôi bị mất hết thể diện trước toàn thể Dân Rừng và tôi trốn khỏi Kẻ Không Lông. Nó gọi tôi bằng một tên vô cùng nhục nhã".

- Tại sao vậy ? Tha hỏi.

- Vì tôi bị vấy bùn nơi đồng lầy. Hổ Đầu đáp.

- Vậy hãy đi tắm đi rồi quay tròn người trên cỏ ướt, nếu là bùn, nước chắc chắn sẽ rửa sạch - Tha nói và Hổ Đầu đi tắm và quay tròn người cho tới khi Rừng quay, quay tròn trước mắt, nhưng không một

văn nhỏ nào trên người mất đi và Tha, luôn để mắt quan sát, cất tiếng cười.

"Lúc đó, Hổ Đầu nói : "Tôi đã làm gì để sự kiện tương tự đến với tôi ?" Tha đáp : "Mày đã giết con hoảng và đã thả sự Chết trong Rừng và với Chết, Sợ Hải đến, đến nỗi hiện thời nơi Dân Rừng, mọi vật sợ lẩn nhau như mày đã sợ Vật Không Lông." Hổ Đầu nói : "Chúng sẽ không sợ tôi vì tôi biết chúng từ đầu." Tha đáp : "Đi xem đi." Hổ Đầu chạy khắp đó, đây, cất cao tiếng gọi hươu, lợn lòi, trâu rừng, nhím và mọi dân trong Rừng : nhưng toàn thể trốn chạy kẽ trước kia là quan tòa của chúng, vì chúng sợ.

"Lúc ấy, Hổ Đầu trở lại, lòng kiêu hãnh nơi thâm tâm bị xóa sạch. Nó đập đầu xuống đất, lấy vuốt cào đất, nói : "Hãy nhớ rằng tôi đã là Chúa Rừng! Đừng quên, Ôi Tha. Các hậu duệ của tôi phải nhớ rằng xưa kia tôi là con vật không chút chê trách, không sợ gì !" Tha đáp : "Về điểm đó, ta công nhận vì mày với tao, cả hai đã thấy Rừng được tạo dựng. Một đêm trong một năm, được thể hiện nơi mày và con cháu. Trong cái đêm độc nhất đó, nếu mày gặp Vật Không Lông - tên nó là Người - mày sẽ không sợ nó nhưng nó sẽ sợ mày như thế mày còn là Quan tòa của Rừng Xanh và Chủ Tể mọi loài. Hãy đối xử nhân từ với nó trong đêm duy nhất mà nó sẽ sợ, vì bây giờ mày đã biết sợ hãi là

gì". Hổ Đầu đáp : "Tôi vui lòng" Nhưng lần đầu đi uống nước, nó nhìn thấy vằn đen trên lưng và nơi cạnh sườn, nhớ lại cái tên mà Vật Không Lông đặt cho nó, nó nổi sùng.

"Suốt trong một năm, nó sống trong đầm lầy, đợi Tha giữ lời hứa. Một buổi tối mà sao Lang của Mặt Trăng (sao chǎn chiên) từ Rừng mọc lên, nó cảm thấy đêm dành cho nó đã tới và đi đến động để gặp Vật Không Lông. Lúc đó, điều mà Tha hứa đã xảy ra : Vật Không Lông, sấp mình trước nó, nằm dài xuống đất. Nhưng Hổ Đầu đập giết nó : Hổ tưởng trong toàn thể Rừng Xanh chỉ có một Vật duy nhất và nó đã giết Sợ Hải. Trong lúc nó ngửi nạn nhân, nó nghe thấy Tha từ Rừng Phương Bắc về. Bỗng nhiên tiếng của Voi Đầu, chính là tiếng mà các con nghe thấy đây....."

Đúng là tiếng sấm sét ầm vang qua những khe khô của đồi núi, nhưng sấm không mang mưa tới, chỉ có những ánh chớp đầy nóng bức nhập nhằng trên ngọn cây và Hathi tiếp tục :

- Đó đúng là tiếng Hổ nghe thấy và nó nói : "Có phải đó là lòng nhân từ của mày không ?" Hổ Đầu liếm đôi môi, trả lời : "Chẳng cần, tôi đã giết Sợ Hải rồi." Và Tha hét lớn : "Ôi, kẻ đui và mất trí ! Mày đã gõ chân cho Cái Chết, nó sẽ theo vết mày cho tới khi mày chết. Chính mày đã dạy cho con Người biết giết !"'

"Hổ Đầu, đặt chân trên mồi nói : "Bây giờ nó giống như hoảng. Sợ Hải không còn nữa. Một lần nữa tôi lại là Quan Tòa của Dân Rừng."

"Tha đáp : "Không khi nào Dân Rừng còn đến với mày nữa. Chúng tránh đường mày đi, ngủ gần mày, dẫm lên vết chân và ăn cỏ gần hang mày. Sợ Hải sẽ theo mày cùng với những đòn mà mày không lường trước được, sẽ định đoạt số mệnh mày. Nó bắt đất phải mở ra dưới chân mày, dây rừng soắn cổ mày, cành rừng mọc quanh mày, cao đến mức mày không nhảy qua được và sau cùng lấy da mày để quấn quanh người con nó khi lạnh. Mày đã đối xử tàn nhẫn với nó, nó sẽ đối xử tàn nhẫn với mày !"

"Hổ Đầu còn đầy dũng cảm vì đêm dành cho nó chưa qua; nó nói : "Lời Hứa của Tha là Lời Hứa của Tha. Không lấy lại được Đêm dành cho tôi." Tha đáp : "Đêm của mày, thuộc về mày, như ta đã tuyên bố, nhưng mọi sự điều phải trả giá. Mày đã dạy Người giết và đó là đứa học trò hiểu biết rất nhanh." - "Nó nằm dưới chân tôi, xương gãy nát." Hổ Đầu tuyên bố : "Loan tin cho Rừng rằng tôi đã tiêu diệt Sợ Hải." Và Tha cười : "Với một mà mày giết, sẽ còn lại nhiều. Nhưng, chính mày hãy đi loan báo cho Rừng đi... vì đêm của mày đã chấm dứt!"

"Như vậy, ngày sau đúng vậy; từ động đi ra một Vật Không Lông khác. Nó thấy Người chết trên đường mòn bị Hổ Đầu đặt chân lên, nó lấy một gậy nhọn..."

- Lúc này, Con Người lao một vật chém đứt, Sahi vừa nói vừa đi xuống bờ sông, lông lách cách chạm nhau.

Vì Sahi được người Gonds cho là món ăn đặc biệt - chúng gọi là Holgoo - Nó biết ít điều của chiếc búa tàn nhẫn của người Gonds, nhảy xuyên rừng thưa như một cánh chuồn chuồn.

- Đó là một gậy nhọn y như những gậy họ trồng ở đáy cái bẫy, Hathi nói - Khi lao, nó trúng sâu vào sườn Hổ Đầu. Như vậy, mọi việc điều diễn tiến như Tha đã nói, vì Hổ Đầu chạy khắp Rừng, hé lộ lớn cho tới khi gậy bật ra và toàn thể Rừng Xanh đều biết Vật Không Lông có thể giết từ xa; hơn bao giờ hết, chúng sợ Người.

"Đó là chuyện Hổ Đầu lập giết Vật Không Lông và các con đã rõ cái tai hại đã đến với dân ta - giết bằng thòng lọng, hầm, bẫy, lao, giết bằng con ruồi trích, từ một đám khói trắng bay ra (Hathi muốn nói tới đạn súng) và Hoa Đỏ đuổi chúng ta trong những cánh đồng. Tuy nhiên, một đêm trong năm, theo lời hứa của Tha, Vật Không Lông sợ Hổ; và không bao giờ Hổ để nó vững tâm - Thấy nó bất kỳ nơi đâu, Hổ giết tại chỗ, nhớ lại cái nhục của Hổ

Đầu. Phần thời gian còn lại Sợ Hãi ngày, đêm, bước dài khắp nơi trong Rừng."

- Ha... hi... ! A... u... ! Lũ hươu lên tiếng, nghĩ tới mọi sự có nghĩa ra sao đối với chúng.

- Chỉ có khi một Sợ Hãi vĩ đại đè lên chúng ta, như lúc này, mà chúng ta có thể để ra bên những nỗi sợ nhỏ bé và tụ tập tại một nơi duy nhất, như chúng ta thể hiện lúc này.

- Có thật Người chỉ sợ Hổ một đêm thôi ư ? Mowgli hỏi.

Hathi đáp :

- Một đêm duy nhất.

- Nhưng tôi - chúng tôi - toàn thể Rừng Xanh biết rằng Shere Khan giết Người hai, ba lần trong một mùa trăng.

- Đúng ! nhưng lúc đó nó thình lình tới từ phía sau và ngoảnh mặt đi trong khi giết vì nó quá sợ. Nếu Người nhìn thẳng mặt nó, nó sẽ bỏ chạy. Trái lại, vào đêm dành cho nó, nó ngang nhiên tới làng, đi giữa các ngôi nhà thờ cổ qua cửa, và Người ngã ra, mặt úp sát đất rồi nó giết. Đêm đó nó chỉ giết một lần.

- Ô !... ô !... Mowgli nhủ thầm và lăn tròn trong dòng suối - Bây giờ ta thấy tại sao Shere Khan mời ta nhìn thẳng nó. Điều đó không lợi cho nó, vì nó không chịu nỗi cái nhìn của ta, và ta, dĩ nhiên,

không nằm dưới chân nó. Nhưng ta không phải Người vì là Dân Tự Do.

- Hừm !... Bagheera gầm gù từ đám râm - Hổ có biết cái đêm dành cho nó không ?

- Không, trước khi sao Lang của Trăng ló khỏi sương mù buổi tối. Thỉnh thoảng, đêm tối vào thời gian khô hạn, mùa Hè; có khi vào mùa mưa - cái đêm duy nhất của Hổ - Nhưng, nếu không có Hổ Đầu, mọi sự đó không bao giờ xảy tới, và không ai trong chúng ta biết tới Sợ Hãi.

Lũ hươu buồn bã rên rỉ; Môi Bagheera uốn cong lại trong khi nhếch miệng.

- Người có biết chuyện này không ? Nó hỏi.

- Chẳng ai biết trừ Hổ và chúng ta, Voi ... Con cháu của Tha ! Lúc này, toàn thể trên bờ sông đều đã nghe chuyện. Ta đã kể.

Hathi, nhúng vòi xuống nước, có nghĩa là nó không muốn nói nữa.

- Nhưng...nhưng...nhưng..., Mowgli nói, trong khi quay đầu về phía Baloo - Tại sao Hổ Đầu không tiếp tục ăn cỏ, lá cây và cây non ? Nó chỉ bẻ cỏ hoảng thõi. Nó không ăn thịt. Cái gì đã khiến nó nếm thịt tươi ?

- Cây và dây leo đã đóng dấu nó, Em Nhỏ à, khiến nó biến thành con vật vẫn mà chúng ta thấy. Không bao giờ nó muốn ăn quả nữa. Bắt đầu từ

ngày đó, nó báo thù trên lũ hươu và mọi con vật khác, Loài Ăn Cỏ - Baloo trả lời.

- Vậy thì anh biết chuyện phải không ? Sao không bao giờ anh kể cho em nghe ?

- Vì Rừng đầy chuyện tương tự. Nếu anh bắt đầu kể thì anh không bao giờ chấm dứt được. Bỏ tai anh ra, Em Nhỏ !

LUẬT RỪNG XANH

Chỉ để các bạn có một ý niệm về trạng thái rộng lớn của Luật Rừng Xanh, tôi dịch một số Luật liên hệ tới Sói (mà Baloo thường xuyên hát theo nhịp). Còn có - không cần nói nhiều - hàng trăm bài tương tự - nhưng những bài sau được chép ra làm mẫu như những luật lệ đơn giản nhất.

- *Đây là Luật Rừng Xanh - Trời có tuổi trời và tốt hơn hết là nói dối,*

Sói mà theo, có thể hưng vượng, nhưng Sói phạm Luật phải chết.

- *Giống như dây rừng quanh thân cây, Luật ở trước, ở sau.*

Vì sức mạnh của Bầy là Sói và sức mạnh của Sói là Bầy.

- *Hàng ngày từ đuôi tới mõm, hãy rửa sạch, uống cho tốt, nhưng đừng uống quá nhiều.*

Nên nhớ rằng : đêm để săn, và đừng quên : ngày để ngủ.

- Lang theo Hổ; nhưng em, Sói Con, khi ria mép mọc,

Em hãy nhớ: Sói là một thợ săn; đi tìm phần em nơi con mồi bị hạ.

- Sông hòa thuận với các Chúa Rừng - Hổ, Gấu hoặc Báo,

Đừng quấy phá Hathi Vật Câm hoặc Đơn Độc nơi hang nó.

- Nếu Bầy gặp Bầy trong Rừng và nếu không ai nhường bước, hãy ngồi xuống.

Tới khi Bầy Trưởng nói xong - nhiều khi danh từ lịch sự chiếm ưu thế.

- Khi em đánh lộn với Sói trong Bầy, thách riêng nó nơi vắng.

Để Bầy khỏi đau lòng khi ai khác nhập cuộc.

- Chỗ ở của Sói là chỗ náu thân của nó và khi nó chọn làm sào huyệt.

Chính Hội Đồng cũng không tới nữa, ngay Bầy Trưởng cũng không vào.

- Chỗ ở của Sói là nơi ẩn náu, nhưng nếu địa điểm quá lộ liễu Hội Đồng sẽ gửi thông điệp để nó đổi chỗ ở.

- Nếu sinh nở trước nửa đêm, yên lặng và đừng đánh thức Rừng;

Sợ rằng anh bạn trở về tay không và nai trốn chạy vì tiếng bạn.

- Dành cho bạn, vợ và các con, giết theo sức và lòng đói, nhưng

Đừng giết theo ý thích và bẩy lần bẩy, không khi nào giết Người.

- Nếu bạn lấy mồi của kẻ yếu hơn, phải thận trọng nơi tính kiêu ngạo của chiến thắng.

Sói khiêm tốn cũng có chỗ nơi Quyền của Bầy, dành lại cho nó bộ da và cái đầu.

- Mồi săn của Bầy, ruột gan cho Bầy - Vậy, thực hiện ngay tại chỗ và đúng giờ;

Và không kẻ nào đem con mồi đó về nhà mình, nếu không nó sẽ chết.

- Mồi săn của Sói, ruột gan cho Sói - Vậy, nó chia theo ý thích;

Nhưng Bầy không thể đựng tới, nếu Sói tuyên bố : đó là sở thích của tôi.

- Quyền Sói non dành cho Sói sinh trong năm.
Với mỗi Sói trong Bầy nó có thể

Yêu cầu phần của nó; thợ săn no đầy không bao giờ từ chối.

- Quyền nằm ở thuộc về Sói Mẹ. Với Sói cùng tuổi, nó có thể đòi hỏi một quày của mỗi con mỗi và không ai từ chối.

- Quyền nhà ở thuộc về Sói Cha, quyền săn một mình cho con cái

Do Hội Đồng quyết định - không chút ràng buộc với Bầy.

- Vì tuổi tác và mưu chước, vì móng vuốt và trọng lượng,

Với mọi điều mà Luật không đề cập tới, lời của Bầy Trưởng là Luật.

Đây là Luật Rừng Xanh nhiều vô cùng tận...
không ai được phạm.

Nhưng đầu, móng, háng và bướu,
Luật là luôn - Vâng theo !



GÂY
TRẦN THỌNG
CỦA
NHÀ VUA

Bốn thứ từ Sương đâu không khi nào đầy.
- Người ta gọi chúng -
Mồm Jacala, diều Milan, tay Khỉ, mắt Người.
Ngạn Ngữ Rừng Xanh.

Kaa, Trăn Núi Đá, có lẽ mới lột da lần thứ hai
trăm từ ngày nở; Mowgli luôn nhớ tới ơn cứu mạng,
vào một đêm trăng nào đó nơi Hang Lạnh, mà có
lẽ các bạn đã nhớ, nó chạy đến mừng Trăn.

Một rắn, sau khi lột da, thường hay thay đổi
tính nết, nản lòng cho tới khi bộ da mới bóng lộn trở
lại và có khí sắc.

Kaa lúc này không nói giỡn với Mowgli nữa,
nhưng cùng toàn thể Dân Rừng, chấp nhận nó như
Chúa Rừng Xanh và đưa mọi tin tức mà một Trăn
cở nó có thể biết.

Điều mà Kaa của Rừng Trung - như thường
được gọi về đời sống sát đất hay bên dưới - không
biết về cuộc sống của đá cuội, hang hốc, rễ cây;
người ta có thể viết trên những vẩy bé nhất của nó.

Chiều nay, ngồi giữa những vòng cuồn của
Kaa, mân mê bộ da cũ rách toác và mềm nhão, vứt
trên đá, bẹp dí, vặn xoắn lại mà Kaa vừa trút bỏ.
Kaa lịch sự, dồn mình dưới hai vai rộng, trần trụi
của Mowgli khiến nó như thật sự nằm nghỉ trên một
ghế bành sống.

- Thật tuyệt hảo tới vành mắt, Mowgli lẩm bẩm,
trong khi chơi với bộ da cũ - Thật kỳ lạ khi nhìn
thấy "vỏ bọc" từ đầu tới chân.

- Đúng, nhưng anh không có chân, Kaa đáp và
theo "mô đen" của rắn, anh không lấy đó làm lạ.
Em có bao giờ thấy da già đi và nhám không ?

- Lúc đó, em đi tắm, Đầu Dẹt à; nhưng đúng vậy, trong những ngày nóng bức, có lúc em muốn có thể lột da mà không đau để chạy được thật le.

- Anh cũng vậy, anh có tắm và hơn nữa đổi da. Áo mới của anh ra sao ?

Mowgli đặt tay lên mảng vẩy được cẩn thành hình trám trên gáy rộng lớn :

- Lưng rùa rắn hơn, nhưng không vui mắt, nó nói - Với Nhái Bén mà em được đặt tên, thì tươi hơn nhưng kém cứng. Để mắt nhìn, người ta có thể ví với dài của bông huệ.

- Nó cần có nước. Một bộ da mới không bao giờ mới trước khi tắm lần đầu. Chúng ta đi tắm đi !

Mowgli đáp :

- Để em vác anh.

Nó vừa cười vừa cúi xuống như thể để nhắc khoản giữa của mình Kaa, đúng chỗ thân hình dày nhất, như thể một người thủ nãng một ống nước đường kính hai bộ vây. Kaa bất động, lặng lẽ, vui vẻ phì cười. Rồi chúng bắt đầu cuộc chơi thường lệ buổi chiều : thăng thanh niên với đầy sức mạnh và Trăn với cái lồng lẫy mới mẻ của bộ da, đối đầu trong cuộc tranh tài vật lộn, khéo léo và đầy dũng khí. Dĩ nhiên là thử sức, Kaa có thể bóp nát một tá Mowgli; nhưng nó cẩn thận chơi, chỉ dùng tới một phần mười sức lực thôi. Khi Mowgli có thể chịu đựng được vài cử động hơi cứng, Kaa dạy nó trò

chơi này, khiến tứ chi mềm dẻo. Có lúc Mowgli bị những vòng chuyển động của Kaa khóa chặt tới cǎm, cổ rút một tay để nắm cổ trǎn. Khi đó Kaa chậm chạp nhượng bộ và Mowgli dùng động tác nhanh nhẹn của hai chân cổ ghìm phần đuôi lại, phần đuôi đang dò tìm một tảng đá hay gốc cây để tựa. Như vậy, chúng nghiêng bên này, bên kia, đầu chạm đầu; mỗi bên rình lúc thuận tiện cho tới khi hai thân hình đẹp như lạc, nhập thành một cơn lốc những nếp đen, vàng của tứ chi, luôn cử động để tái tạo và tháo gỡ.

- Đây ! Đây ! Đây ! Kaa nói và giả đò đánh đòn bằng đầu mà tay lanh lẹ của Mowgli cũng không đỡ được - Nhìn đây ! Anh chạm vào em nơi đây, Em Nhỏ ! Và kia, kia nữa. Sao tay em cứng đơ vậy? Và kia nữa !

Trò chơi luôn chấm dứt cùng một kiểu - bằng một đòn đẩy thẳng như chày phá lũy, hất đứa nhỏ quay tròn nhiều vòng. Không bao giờ Mowgli né tránh được cái đòn sấm sét đó và như Kaa nói, dùng phí sức để thử.

- Chúc săn may ! Kaa huýt để chấm dứt.

Và theo như thường lệ, Mowgli bị ném tung ra xa hai mươi thước, ngọt ngạt và cười lớn. Nó bò dậy, tay đầy cổ và theo Kaa tới bến tắm ưa chuộng nhất của Trǎn - ao sâu, đen như mực, nhiều vách đá vây quanh và thân cây làm ngoạn mục thêm.

Thẳng nhô luồn xuống, không gây tiếng động, theo lối ở Rừng Xanh và lăn; nó xuất hiện bên bờ đối diện không tiếng động và ngửa người, tay áp sau gáy, ngắm trăng mới mọc bên trên vách đá và nghịch lấy ngón chân xóa những ánh phản chiếu trong nước. Đầu tựa kim cương mài, Kaa cắt mặt ao như lưỡi dao cao, tới đặt đầu lên vai Mowgli. Chúng nằm im như vậy, đầy khoái cảm gây bởi làn nước mát lạnh nhập vào cơ thể.

- Tốt, tốt quá ! Sau cùng Mowgli thở ơi nói -
Này, này ! Nếu em nhớ đúng, cũng trong giờ phút này, nơi Bầy Người, họ ngả người trên những mảnh gỗ cứng, trong những bầy bùn. Sau khi đã chen lấp không khí trong lành, họ kéo một tấm vải bẩn phủ lên đầu, nồng trinh trich, dùng mũi hát những bài bẩn thỉu. Trong Rừng tốt hơn nhiều.

Một hổ mang, voi và từ vách đá xuống uống nước và chúc chúng "Săn May" rồi biến dạng.

- S... s... s... ừ ! Kaa nói, hình như nó nhớ ra chuyện gì - Như vậy, Rừng Xanh đã cho em tất cả những cái em thích ư, Em Nhỏ ?

- Không cả, Mowgli cười đáp - Hoặc là có một con Shere Khan khác cùng tầm vóc, để giết mỗi tuần trăng. Lúc này, em có thể giết bằng đôi tay không cần tới trâu. Rồi em cũng muốn thấy mặt trời sáng chói trong mùa Mưa và Mưa che mặt trời lúc nắng hạ; không bao giờ thức giấc với bụng lép

kẹp, không muốn giết dê; không bao giờ giết dê mà lại ước đó là con hoẵng. Không là con hoẵng để ước con bò thay vào. Chúng ta đều cảm thấy như vậy.

- Em không còn ý muốn nào khác nữa ư ? Rắn Lớn hỏi.

- Em còn muốn gì nữa ? Em có Rừng Xanh và Ân sủng của Rừng ! Còn gì hơn thế giữa bình minh và hoàng hôn ?

- Tuy nhiên con hổ mang đã nói... Kaa bắt đầu.

- Con hổ mang nào ? Con vừa bỏ đi không nói gì cả. Nó đang săn.

- Con khác kia.

- Anh có nhiều liên lạc với Dân Độc ư ? Đối với em, em kê đường đi của nó. Chúng mang cái chết nơi các răng cửa và cái đó không đúng... vì chúng quá bé. Nhưng anh đã nói chuyện với cái mū nào ?

Kaa quay người chầm chậm trong nước như một tàu thủy rẽ ngang.

- Cách đây ba, bốn tuần trăng, anh săn nơi Hang Lạnh, một địa điểm mà có thể em chưa quên, vật anh săn vừa trốn chạy vừa la, phía bên kia bể, tới cái nhà mà vì em, anh thúc đổ tường, nô biến mất dạng dưới đất.

- Nhưng những vật ở Hang Lạnh không ở hang.

Mowgli biết rằng Kaa nói tới Loài Khỉ.

- Con đó không ở nhưng tìm chỗ ở, Kaa đáp với lưỡi hơi run run - Nó vào một đường hầm, đường này dẫn đi khá xa. Anh theo rồi giết, và ngủ. Khi tỉnh dậy, anh đi tiếp.

- Dưới đất ?

- Em nói đúng. Sau hết, anh chạm trán với một Mū Trắng (một hổ mang trắng). Nó nói cho anh nghe những sự việc ngoài tầm hiểu biết của anh, cho anh xem nhiều thứ mà chưa bao giờ anh thấy.

- Một vật săn mới ? Có săn tốt không ?

- Không phải vật săn, hoặc là anh sẽ mất hết răng khi đụng tới chúng; nhưng Mū Trắng đã bảo một người - nó nói y như nó biết chủng loại - một người có thể hiến dòng máu nóng trong cơ thể để được ngắm những thứ đó.

- Chúng ta đi xem, Mowgli đáp - Lúc này em nhớ em đã là người.

- Từ từ, từ từ. Vôi vã đã làm mất mạng con Rắn Văng muốn nuốt Mặt Trời rồi. Vậy là chúng ta đã nói chuyện sâu dưới đất. Anh nói tới em, bảo em là người. Mū Trắng (đúng sự thật nó nhiều tuổi bằng Rừng) nói "đã lâu tôi không được thấy một người. Nó hãy đến để xem tất cả những cái đó mà một cái kém giá nhất cũng làm cho người dâng hiến mạng sống."

- Vậy thì cái đó chỉ có thể là một vật săn thôi. Tuy nhiên Dân Độc khi săn có vật săn, không nói cho chúng ta biết. Đó là loại vật không có lòng ân cần.

- Không phải vật săn, anh đã nói với em rồi. Đó... đó là... anh không thể nói được nó là gì ?

- Chúng ta đi. Em chưa bao giờ thấy một Mũ Trắng và em muốn thấy những cái khác nữa. Thế nó có giết chúng không ?

- Đó toàn là các thứ chết cả. Nó tự nhận rằng nó là kẻ canh giữ các vật đó.

- A ! Y như con sói nói về phần thịt, mang về hang. Chúng ta hãy tới đó.

Mowgli bơi vào bờ, lăn trên cỏ cho khô người. Cả hai đều lên đường tới Hang Lạnh, cái đô thị hoang phế mà bạn đã được nghe nói tới. Vào thời điểm đó Mowgli không còn sợ Dân Khỉ nữa, nhưng Dân Khỉ rất sợ Mowgli. Tuy nhiên bầy đàn chúng đã đi săn xa trong Rừng. Hang Lạnh trống rỗng và tịch mịch dưới ánh trăng.

Kaa dẫn đường tới ngôi đền của Hoàng hậu, cao trên sân thượng, lách mình trong đám vôi gạch đổ nát, chui theo cầu thang bị bít nửa phần ở giữa đền để xuống lòng đất. Mowgli tung ra tiếng gọi Dân Rắn : "Chúng ta cùng một dòng máu, anh và tôi." Nó bò cả tay cùng đầu gối. Rồi cả hai đi tiếp một đoạn dài trong một hành lang dốc, quanh đi,

vòng lại nhiều lần. Sau cùng chúng tới một nơi mà một rễ của cây cổ thụ nào đó bên trên mặt đất, đã làm bật những tảng đá lớn của bức tường. Chúng bò theo lỗ nứt đó tới một căn hầm rộng, mà mãi tròn cũng bị rễ cây làm nứt, tới độ những vệt sáng hiếm hoi đã yếu ớt chiếu soi bóng tối.

- Đúng là một chỗ ở yên lành, Mowgli nói và đứng thẳng dậy, vững trên đôi chân - Nhưng nơi đây quá xa để có thể tới hàng ngày. Lúc này chúng ta sẽ xem gì ?

- Ta không được đếm xỉa tới à ? Một giọng nói vang lên giữa hầm.

Mowgli thấy thứ gì trăng. Từ từ, con hổ mang ngóc cổ lên, một hổ mang vô cùng to lớn mà nó chưa bao giờ thấy; một vật chừng tám bộ và vì sống quá lâu trong bóng tối đã trở nên trăng như ngà. Ngay vành mắt trên đầu cũng đổi ra màu vàng nhạt. Hai con mắt đỏ như ngọc bích, toàn thể thân hình lộ ra vẻ vô cùng kỳ quái.

- Chúc Săn May ! Mowgli nói, tuy lịch thiệp nhưng không quên con dao; vật này không bao giờ rời nó.

Bu Tin tức thành đô ra sao ? Hổ Mang Trăng hỏi không đã động tới lời chào. Tin tức thành đô rộng lớn, đầy tường uy nghi - thành đô của trăm voi, hai mươi nghìn ngựa cùng vô kể gia súc. Thành đô của vị Hoàng Đế đứng đầu hai chục vua ? Sống nơi

dây, ta trở nên điếc lác. Đã lâu lắm rồi ta không nghe thấy tiếng cồng trống.

Mowgli đáp :

- Chỉ có Rừng Xanh trên đầu chúng ta. Còn về voi, tôi chỉ biết Hathi và các con thoi. Bagheera đã giết hết ngựa trong một làng. Nhưng Vua là gì ?

- Ta đã nói với anh, Kaa thông thả nói với Hổ Mang - Cách đây bốn tuần trăng, ta đã nói với anh rằng không có thành đô nào cả.

- Thành đô - thành đô vĩ đại trong Rừng mà cửa đều được các chòi canh nhà Vua gác đã không qua đi. Họ xây thành đô trước khi cha của cha tôi ra khỏi trứng. Nó sẽ còn tồn tại cho tới con của con ta, sẽ trăng y hệt ta. Salomdhi, con của Chandrabija, con của Yegasuri đã xây dựng từ những ngày của Bappa Rawal. Các bạn là loại gia súc gì ? Ai làm chủ ?

- Đó là vết thắt tung. Mowgli ngoảnh mắt vào Kaa nói - Em không hiểu nó nói gì ?

- Anh cũng vậy. Nó quá già. Cha của Hổ Mang, ở đây chỉ có Rừng, cũng như có bao giờ hết, từ đầu.

Hổ Mang Trăng nói :

- Vậy thì kẻ này là ai, trước mặt ta, không chút sợ hãi, không biết tên Vua và nói tiếng của chúng ta với mỗi người ? Nó là ai với dao găm và lưỡi rắn ?

- Người ta gọi tôi là Mowgli, đó là câu trả lời. Tôi thuộc về Rừng - Sói là dân tôi và Kaa, hiện diện nơi đây là anh tôi. Cha của Hổ Mang, anh là ai?

- Ta là Kẻ Canh Giữ Kho Tàng Nhà Vua. Kurrun Rajah xây cái vòm trên đầu ta vào những ngày mà da ta còn sẫm, để cho ta dạy cho kẻ nào đến ăn trộm biết cái chết... Rồi người ta thả kho vàng qua một lỗ hổng và ta nghe những vị hòa thượng, chủ ta, hát.

- Hem ! Mowgli tự nói - Ta đã có chuyện với một vị sư trong bầy người và... ta biết đó là gì. Chút nữa, mọi sự sẽ trở nên xấu.

- Năm lần từ lúc ta giữ kho, miếng đá đã được nhắc lên, nhưng bao giờ cũng để đưa thêm xuống và không bao giờ được lấy đi. Không có kho tàng nào giống kho tàng này, tiền của trăm Vua. Nhưng từ lâu, rất lâu từ khi phiến đá đã cử động lần chót; ta cho rằng thành đô đã quên....

- Không có thành đô. Hãy ngược mắt nhìn lên. Rễ của những đại thụ bên trên đã bãy nứt đá xay. Cây và người không cùng mọc, Kaa nói thêm.

- Hai, ba lần có những kẻ đã tìm đường tới đây. Hổ Mang hung dữ trả lời - Nhưng họ không nói gì tới lúc ta tiến đến, trong khi họ sờ soạng trong bóng tối và lúc đó họ chỉ kêu trong thời gian ngắn thôi. Nhưng các bạn, các bạn đến với những lời dõi

trá, cả hai, Người và Rắn, các bạn muôn làm ta tin rằng thành đô của ta không có và việc canh giữ không còn nữa. Theo năm tháng, con người thay đổi rất ít. Còn ta, ta không khi nào đổi thay ! Cho tới lúc tảng đá được nhắc lên và các hòa thượng vừa hát những bài hát ta thuộc, vừa xuống, đem sữa đến nuôi ta cùng đưa ta ra ngoài sáng; ta, ta, ta và không vật nào khác; ta mãi là Người Canh Gác Kho Nhà Vua ! Các bạn nói thành đô đã chết và đây là rễ cây ? Vậy thì hãy khom lưng xuống, lấy cái gì tùy thích. Hỡi Người lưỡi rắn, nếu bạn quay trở lại con đường mà bạn đã đi tới đây, toàn thể Vua, Chúa sẽ là nô lệ của Người !

- Đã lộn đường lần nữa, Mowgli lạnh lùng nói - Con lang nào đã đào hang sâu đến thế để cắn con Mū Trắng này ? Chắc chắn là nó điên. Cha của Hổ Mang, tại đây tôi không thấy có gì để lấy đi.

- Nhận danh các thần Mặt Trời và Mặt Trăng, cái điên của tử thần đã ở trong thằng bé này ! Hổ Mang huýt - Trước khi mày nhắm mắt, ta cho mày cái đặc ân này. Hãy quan sát và nhìn rõ cái mà trước đây chưa kẻ nào thấy !

- Trong Rừng kẻ nào nói lời ân sủng với Mowgli là có lỗi, thằng bé cắn răng nói - Nhưng bóng tối đã thay đổi mọi sự, như ta đã thấy. Tôi sẽ xem nếu việc đó làm vui lòng anh.

Chớm chớp đôi mắt, nó đi quanh hầm và nhặt
một nắm vật lấp lánh.

- Ô ! Ô ! Nó nói - Nơi Bầy Người, họ thích chơi
với những vật tương tự, chỉ khác là vật này màu
vàng, còn vật kia màu nâu.

Nó để rơi những đồng tiền vàng, bước thêm vài
bước. Mặt hầm biến dạng dưới năm hay sáu bộ
tiền vàng, bạc đã rơi khỏi bao mà trước kia người ta
dùng đóng tiền. Trải qua nhiều thế kỷ, kim khí đã tụ
thành đồng và dính với nhau như cát, lúc nước triều
rút. Bên trên, ở giữa hoặc ngập trên mặt như
những đồ trôi giạt trên bãi biển, người ta thấy
những ghế bành để đặt trên lưng voi, băng bạc
đập, trám vàng đẹp, điểm hồng ngọc, lam ngọc.
Còn có kiệu, cũng để khiêng các hoàng hậu, viễn
bạc, men xanh quanh với những cây tròn, núm
băng ngọc thạch và khoen hổ phách cho rèm che;
chân nến vàng có tua thạch anh trạm thủng, rung
rinh nơi riềng, hình ảnh của các thần linh quen lâng
cao năm bộ, băng bạc cẩn mắt ngọc; áo giáp cẩn
vàng trên thép, viễn ngọc trai mà thời gian đã làm
hư và đen; mũ với ngù cùng những xâu hồng ngọc
màu máu bồ câu, lá chắn sơn hoặc cẩn vẩy hoặc
băng da tê giác với những dải và núm vàng, điểm
thạch anh ngoài rìa; những bó gươm, dao găm lưỡi
to, dao săn cán kim cương; bình cùng thia vàng
dùng trong lễ tế; hương án như chưa từng thấy, ly

cốc, vòng băng lam ngọc; lư hương, lược, lọ đựng nước hoa, đồ đánh móng tay, đánh mi mắt, tất cả được chạm trổ; vòng mũi, vòng tay, vương miện, nhẫn, thắt lưng nhiều vô kể; giải đeo gươm rộng mười tám phân đính kim cương, hồng ngọc, gọt hình kim tự tháp; hòm với ba đai sắt mà gỗ đã biến thành bụi để lộ bên trong từng xếp lam ngọc hình sao, miêu nhăn thạch, lam thạch, kim cương, ngọc bích, thạch lựu ngọc, ngọc thạch.

Con Hổ Mang Trắng có lý. Không số tiền nào có thể mua nổi kho báu này : Chiến lợi phẩm của bao thế kỷ chiến tranh, cướp bóc, buôn bán và thuế khóa. Chỉ tính riêng tiền, không kể đá quý cũng đã vô giá. Trọng lượng vàng, bạc có thể lên tới số hai, ba trăm tấn. Tất cả những ông hoàng báu xứ trong xứ Ấn Độ ngày nay, dù nghèo đến mức nào cũng có một dự trữ bí mật, giàu diêm, luôn luôn được tăng thêm. Cũng có lúc có một ông hoàng lịch duyệt gửi đi bốn, năm mươi xe bò đầy vàng để đổi lấy những công trái phiếu, nhưng đa số thì giữ bo bo gia tài cùng bí mật của nó.

Lẽ dĩ nhiên là Mowgli không hiểu tất cả các thứ đó có nghĩa gì. Nó cũng đôi chút thích dao nhưng cầm không gọn tay như dao của nó, nên nó vứt lại. Sau cùng nó tìm được một vật thật hấp dẫn, ở trước kiệu đặt trên lưng voi và bị tiền che lấp một nửa. Đó là một gậy quản tượng, dài hai bộ, đại loại như

một cái xiên nhỏ. Một viên ngọc thạch choán trọn phần chuôi và trên một khoảng cán chừng hai mươi phân, tiếp theo, được cẩn lam ngọc gần sát nhau, khiến tay cầm rất dễ nắm. Dưới nữa được viền ngọc bích có tràng hoa, lá ngọc bích màu lạt cùng hoa hồng ngọc, cẩn ngay trên ngọc. Cán được tiếp thêm bằng một đoạn ngà voi thuần khiết và tân cùng bằng - một chiều dài nhọn ghép cùng một móc - bằng thép bọc vàng với hình men trình bày một cuộc săn voi. Các hình vẽ làm Mowgli chú ý, vì nó gợi ra sự liên hệ giữa nó với Hathi.

Hổ Mang Trắng theo sát nó.

- Tất cả những thứ này không đáng chết để được xem à ? Nó nói - Ta đã chẳng ban cho mày một ân điển vĩ đại hay sao ?

Mowgli đáp :

- Tôi không hiểu. Đó là những vật cứng và lạnh lẽo mà chẳng ngon chút nào cả. Tuy nhiên cái này - Nó cầm gậy quản tượng lên - Tôi muốn lấy để đem ra chỗ sáng xem. Anh nói tất cả mọi thứ này thuộc quyền sở hữu của anh. Anh có muốn cho tôi không? Tôi sẽ đem ếch nhái đến cho anh ăn.

Hổ Mang Trắng rùng mình với niềm vui ma quỷ.

- Chắc chắn ta sẽ cho mày, nó đáp - Tất cả mọi thứ ở đây, ta sẽ cho mày ... cho tới khi mày rời khỏi đây.

- Nhưng bây giờ tôi đi đây. Trong cái lỗ này, tôi tăm, lạnh lẽo và tôi muốn mang cái vật có đầu nhọn này vào Rừng.

- Hãy nhìn xuống chân mày ! Cái gì vậy ?

Mowgli nhặt một vật trắng và nhẵn.

- Đây là xương sọ của người, nó bình tĩnh đáp -
Và đây là một cái nữa.

- Họ đã đến cách đây nhiều năm, để lấy kho tàng. Ta nói với họ trong bóng tối và họ không cử động nữa.

- Tôi cần gì tới cái người ta gọi là kho báu ?
Nếu anh bằng lòng cho tôi chiếc gậy quản tượng
thì cũng là cuộc săn tốt rồi. Nếu không, cuộc săn
cũng vẫn tốt. Tôi không đánh nhau với Dân Độc và
người ta cũng dạy tôi Chủ Ngũ của Bầy anh.

- Ở đây chỉ có một Chủ Ngũ. Đó là Chủ Ngũ
của ta !

Kaa, mắt đỏ lửa, phóng tới.

- Kẻ nào xin ta dẫn Người đến ? Nó huýt.

- Dĩ nhiên là tôi, Hổ Mang già cắn răng nói -
Đã lâu ta chưa nhìn thấy Người và kẻ này nói tiếng
chúng ta.

- Nhưng không có chuyện giết chóc. Làm sao
tôi có thể trở về Rừng và nói là tôi đã dẫn nó đến
cái chết, Kaa nói.

- Tôi không nói về sự giết chóc cho tới lúc giờ
điểm. Đối với anh thì ở lại hay đi là tùy anh, có một

lỗ nơi tường đáy. Bây giờ, lặng yên, kẻ giết Khỉ ! Ta chỉ chạm cổ mày là Rừng không còn nghe nói tới mày nữa. Không khi nào có người tới đây mà còn thở khi ra về. Ta là kẻ Canh Giữ Kho Tàng ở thành đô của nhà Vua.

- Nhưng tôi đã nói với anh, sâu trắng của bóng tối - Là không có Thành Đô và Vua Chúa ! Rừng ở kia, chung quanh ta ! Kaa hét to.

- Nhưng luôn luôn có Kho Báu. Nhưng chúng ta có thể làm một việc... đợi tí chút, Kaa Núi Đá. Hãy nhìn thẳng bé chạy nhảy. Đâu có chỗ để giải trí. Cuộc sống rất đẹp. Chạy đây đó một lúc, hãy vui chơi, Bé Con của ta !

Mowgli yên lặng đặt tay lên đầu Kaa.

- Tới lúc này, cái vật trắng chỉ liên hệ với Người ở Bầy Người. Nó không biết em, nó thầm thì nói ...- Nó muốn có cuộc săn này. Vậy chúng ta hãy cho nó !

Mowgli đứng thẳng người, gậy quẩn tượng nới tay, mũi nhọn chúc xuống đất. Với cử chỉ cực kỳ nhanh, nó ném gậy về phía trước và gậy rơi trên mình rắn, đâm thâu đúng sau đầu và ghim nó xuống đất.

Nhanh như chớp, Kaa để rơi toàn thân nó trên thân hình đang vặn vẹo của rắn, giữ chặt nó từ đầu tới đuôi. Đôi mắt đỏ rực lửa, sáu phân của cái đầu

còn lại, vung mạnh như điên sang phải, sang trái.
Kaa nói :

- Giết - lúc Mowgli đặt tay lên dao săn.

Mowgli đáp :

- Không và rút lưỡi dao. Em không bao giờ giết nữa, trừ phi để ăn. Nhưng hãy nhìn đây, anh Kaa !

Nó cầm ngay sau đầu rắn, lấy lưỡi dao tách miệng rắn và chỉ những răng móc có nọc độc nơi hàm trên đã biến ra màu đen nơi chân răng. Hổ Mang Trắng đã sống sót, không hề hấn, với nọc của nó như thường thấy nơi rắn độc.

- Th...u...u... ! (hoàn toàn khô) Mowgli nói (Thưu có nghĩa là gốc mục).

Và ra hiệu cho Kaa về. Nó rút gậy quản tượng lên, trả tự do cho Hổ Mang Trắng.

- Kho báu nhà Vua cần một kẻ canh giữ khác, nó nghiêm nghị nói - Th...u...u nói sai rồi. Chạy quanh đây đó mà giỡn chơi, Th...u...u !

- Ta đã bị làm nhục. Hãy giết ta đi ! Hổ Mang Trắng huýt.

- Ở đây đã nhiều chuyện chết rồi. Chúng ta ra về. Ta lấy cái vật đầu nhọn, Thưu. Như giá của cuộc chiến và sự đắc thắng của ta.

- Vậy thì hãy để phòng ! Vật này chung cuộc có thể giết chính mày.. Đó là cái Chết ! Hãy nhớ, nó là cái Chết. Trong vật này có đủ để giết hết người nơi Thành Đô của ta. Mày sẽ không giữ nó

được lâu, Người của Rừng, cũng như kẻ săn lây nó. Chúng săn giết, giết, giết vì nó ! Sức lực ta đã tàn, nhưng gây quản tượng săn thay ta làm việc. Đó là cái Chết ! Chết ! Chết !

Mowgli đi tới lỗ hổng để ra hành lang. Quang cảnh cuối cùng nó thấy là hình ảnh con Hổ Mang Trắng tức giận, đập răng múa nọc vào bộ mặt dũng dung trên ảnh của các vị thần nằm trên đất và huýt.

- Đó là cái Chết !

Kaa và Mowgli một lần nữa, rất vui vì thấy lại được ánh sáng mặt trời và khi về tới Rừng của chúng. Mowgli đưa gậy quản tượng ra trước mặt trời buổi sáng khiến nó chói lói. Nó cảm thấy vui lòng y như tìm được một bó hoa mới để cài lên mái tóc.

- Nó còn sáng hơn mắt Bagheera, nó say sưa nói, lúc nó làm viên hồng ngọc phản chiếu ánh sáng - Ta sẽ đưa anh ấy xem... Nhưng Thưu đã muốn nói gì khi đã động đến cái chết ?

- Anh không biết. Anh giận tôi đuôi là sao em không cho nó ném thử dao em ? Nơi Hang Lạnh bao giờ cũng có điều tồi tệ trên mặt cũng như trong lòng đất. Nhưng giờ thì anh đói. Sáng nay em có săn với anh không ? Kaa nói.

- Không. Em phải cho Bagheera xem cái này. Chúc Săn May !

Mowgli vừa đi, vừa nhảy múa, vung gậy quản tượng ra, thỉnh thoảng dừng lại để ngắm, tới khoảng Rừng mà Bagheera thích. Nó thấy Báo đang uống nước sau một cuộc săn hơi vất vả. Mowgli kể cho nó nghe cuộc mạo hiểm từ đầu tới cuối. Thỉnh thoảng Bagheera ngửi gậy quản tượng. Khi Mowgli nói tới những chữ cuối cùng của Hổ Mang Trắng, Bagheera gừ gừ đồng ý.

- Vậy ra con Mū Trắng đã nói thật ư ? Mowgli
vội vàng hỏi.

- Anh được đẻ ra trong cái chuồng của nhà Vua ở Oodeypore và anh tự phụ là đã biết đôi chút về con Người. Trong một đêm, nhiều kẻ có thể giết ba lần chỉ vì cái hòn hồng ngọc này thôi.

- Nhưng đá chỉ làm nặng tay - Con dao nhỏ bóng bẩy của em giá trị hơn; và này, hòn đá đỗ ăn không ngon. Vậy thì sao họ giết ?

- Mowgli, đi ngủ đi. Em đã sống cùng người, và...

- Em đã nhớ ra... Bọn người giết vì họ không săn - vì lười và thích. Dậy đi, anh Bagheera. Người ta làm ra cái vật nhọn như gai này để làm gì ?

Bagheera lim dim đôi mắt tinh quái, nháy... Nó rất buồn ngủ.

- Con người đã chẽ ra nó để đâm vào đầu lũ con Hathi, để máu chảy ra. Anh đã thấy như vậy trong phố ở Oodeypore, trước chuồng của chúng

ta. Vật này đã ném nhiều máu của voi giống như Hathi.

- Nhưng đâm vào đầu voi để làm gì ?
- Để dạy chúng Luật của Người.Bạn người làm như thế vì không có móng, vuốt, không răng... và còn những việc tệ hơn thế nữa.
- Bao giờ cũng máu, khi đến gần Bầy Người hoặc những vật họ làm ra.

Trọng lượng của gậy quản tượng bắt đầu làm nó mệt.

- Nếu biết vậy, có lẽ em đã chẳng lấy nó. Trước kia, máu của bà Messua trên dây thừng, nay thì máu của Hathi. Em không muốn dùng nó nữa. Anh hãy nhìn đây !

Gậy quản tượng bay trong tia lửa, cắm xuống đất, mũi bên dưới, cách đó chừng năm mươi thước, giữa những thân cây.

- Như vậy, tay em được rửa sạch cái chết. Mowgli nói và chùi tay xuống đất ướt, lạnh - Con Thú đã bảo cái Chết sẽ theo em. Nó già, người trăng toát và điên.

- Trăng hay đèn, chết hay sống, anh, anh đi ngủ đây, Em Nhỏ. Anh không thể săn suốt đêm và lá héo suốt ngày như một số người.

Bagheera đi tới một chỗ trú nó biết, cách đó chừng hai dặm. Mowgli trèo lên một cây vừa ý, cách dễ dàng, buộc ba, bốn dây leo lại và chưa

đầy thời gian cần thiết để tả, đã đưa đưa một vông cách mặt đất năm mươi bộ. Dù ban ngày, không chống đối thật sự, Mowgli cũng theo lệ của các bạn mà nó sử dụng rất ít. Khi nó thức giấc giữa các dân gác ầm ĩ, sống trên cây, là một hoàng hôn mới. Nó mới mơ thấy những hòn cuội đẹp nó ném chơi.

- Ít nhất, ta cũng phải xem lại vật đó, nó nói.

Nó tuột xuống đất bằng một dây leo. Bagheera đã ở trước mặt nó. Trong bóng tối nhập nhoạng, Mowgli có thể nghe Báo đánh hơi.

- Cái vật đầu nhọn như gai đâu ? Mowgli kêu to.

- Một người đã nhặt. Vết nó đây.

- Giờ ta đi xem Thưu nói có đúng không ? Nếu vật nhọn là cái Chết, người đó sẽ Chết. Chúng ta hãy theo vết.

- Phải giết đā, Bagheera nói - Bụng rỗng thì mắt mờ. Lũ người đi rất chậm mà Rừng khá ẩm có thể giữ những vết mờ nhất.

Chúng nhanh chóng giết, nhưng thời gian qua đi không kém ba giờ, trước khi chúng ăn xong, uống đủ no và theo vết. Dân Rừng biết không gì bù đắp được cho cái tai hại của một bữa ăn vội vã.

- Anh có nghĩ rằng vật nhọn đã quay về tay người để giết nó không ? Con Thưu đã nói đó là cái Chết.

- Chúng ta sẽ thấy sự đó khi chúng ta tới, Bagheera vừa chạy vừa nói, đầu hạ thấp - Chỉ một chân (ý nó muốn nói chỉ có một người). Trọng lượng của vật đó khiến gót chân hằn sâu trong đất.

- Đúng vậy ! Cái đó cũng dễ thấy như lăn chớp nguồn vậy, Mowgli đáp.

Chúng lại chạy nhanh, bầm bập theo lối chạy săn qua ánh sáng trăng và bóng tối, dõi theo vết của hai bàn chân không.

- Nay giờ, nó chạy nhanh, Mowgli nói - Ngón chân mở rộng.

Chúng tiếp tục chạy trong khoảng đất ngập nước.

- Lúc này, sao bất thắn nó lại quẹo tại đây ?

- Đợi chút ! Bagheera đáp.

Một nhảy vọt ngoạn mục đã đưa người nó xa hết sức về phía trước. Điều phải làm trước hết khi một vết không còn rõ, là nhảy về phía trước, không để vết chân mình xóa vết đang theo. Bagheera khi chạm đất, quay lại trước mặt Mowgli, la lên.

- Đây có một vết gấp vết trước. Đó là của một chân nhỏ hơn, cái vết thứ hai này, và ngón chân lại ngoặc vào phía trong.

Mowgli chạy lại, nhìn.

- Chân của một thợ săn người Gond, nó nói - Anh hãy nhìn xem ! Nó kéo cây cung trên cổ, tại

đây. Đó là điều cắt nghĩa tại sao vết dầu đã bắt
thần rẽ ngoặc. Chân To muốn nấp trốn Chân Bé.

- Đúng vậy, Bagheera đáp - Sợ vết chân của
chúng ta xóa mọi dấu vết, vậy thì mỗi người chúng
ta theo một vết. Anh là Chân To, Em Nhỏ, em là
Chân Nhỏ, người Gond.

Bagheera nhảy lại vết dầu để Mowgli cúi nhìn
cái vết kỳ khôi có ngón quẹo vào trong của con
người man di, sống trong Rừng.

- Bây giờ, Bagheera vừa nói vừa bước theo vết
- Anh, Chân Lớn, anh quẹo ở đây. Rồi anh nấp sau
tảng đá lớn, đứng bất động không dám thay đổi
chỗ chân đứng. Em Nhỏ, hãy kêu to báo anh
đường của em.

- Bây giờ, Em, Chân Nhỏ, em tới chỗ tảng đá,
Mowgli nói và nhanh theo vết nó chọn - Rồi em
ngồi xuống bên dưới tảng đá, tay phải chống xuống
và cây cung giữa những ngón chân. Em đợi lâu vì
vết chân em khá sâu.

- Anh cũng vậy, Bagheera đáp - Anh đợi ở
phía sau tảng đá, để vật nhẹn trên một hòn đá. Nó
bị trượt và vết trượt đây. Nói lớn đường em theo,
Em Nhỏ.

- Ở đây có một, hai cành nhỏ và một cành to,
bị gãy ở đây, Mowgli khẽ nói. Nhưng cắt nghĩa sự
việc này sao đây ? A ! Bây giờ đã rõ ràng. Em,

Chân Nhỏ, em rời đi, gây tiếng động và dâm chán để Chân Lớn nghe được.

Nó rời xa khỏi đá từng bước, giữa những gốc cây, cất cao tiếng tùy theo độ xa và gấp một thác nhỏ.

- Em... đi... rất xa... nơi kia... mà... tiếng... nước... rơi... phủ... tiếng... em... gây nén...; và... em đợi... ở đây. Anh Bagheera ơi, hãy báo vết anh, lớn tiếng. Anh, Chân To !

Con Báo đã thăm dò khoảng Rừng theo mọi phía để xem dấu Chân To rời khỏi đá cách nào. Sau cùng nó lên tiếng.

- Đì bẳng đầu gối từ sau tảng đá anh kéo theo vật mũi gai. Không thấy ai, anh chạy nhanh. Vết rõ lắm. Vậy thì mỗi người chúng ta đi theo vết mình. Anh luôn chạy.

Bagheera nhảy dài theo vết rất rõ và Mowgli theo bước chân của người Gond. Rừng yên lặng trong một thời gian.

- Em ở đâu, Chân Nhỏ ? Bagheera hét lớn.

Tiếng Mowgli trả lời về phía bên phải, cách đó chừng năm mươi thước.

- H... u... m... ! Báo nói với một cơn ho trầm trồ. Cả hai cùng chạy cạnh nhau, càng ngày càng sáp gần lại.

Chúng phỏng thêm nữa dặm, luôn giữ khoảng cách như vậy tới lúc Mowgli, cúi đầu sát đất như Bagheera và kêu lên :

- Chúng đã gặp nhau. Chúc Săn May ! Anh hãy xem ! Đây, Chân Nhỏ đứng, đặt đầu gối trên một tảng đá lớn và xa kia là Chân To.

Trước mặt chúng, chỉ gần đó chừng mươi thước, thân hình một người dân làng nằm trên đống đá, lưng và sườn bị một mũi tên có gài lông của người Gond đâm qua.

- Thú có quá già và quá điên không, Em Bé ? Bagheera từ tốn nói - Tuy nhiên đây là một thây người.

- Chúng ta hãy theo ! Nhưng cái vật uống máu voi đâu rồi ? Cái gai mắt đỏ ấy ?

- Chân Nhỏ chiếm rồi... có thể. Nay giờ lại chỉ còn một chân thôi.

Dấu chân duy nhất của một người lanh lẹ, chạy nhanh, mang một vật nặng trên vai trái, luôn theo một vật cỏ thấp, khô, hình mũi nhọn. Chỗ mỗi vết hình như được đánh dấu bằng sắt đỏ dưới con mắt tinh tường của thợ săn.

Chúng không nói gì với nhau nữa cho tới khi dấu đưa tới đống tro của một lửa trại, ở kín gần một khe sâu.

- Lại nữa, Bagheera nói, và đứng khụng lại gấp như thể người ta biến nó thành đá.

Thân xác co quắp của một người Gond nhỏ
thó nấm đó, chân trong tro. Bagheera lấy mắt hỏi
Mowgli.

- Người ta gây ra sự đó bằng một đòn bằng tre,
thẳng bé nói, sau khi quan sát nhanh - Em đã dùng
với đàn trâu lúc em làm công nô Bầy Người. Cha
của Hổ Mang, em tiếc đã diễu nó, đã biết rõ giống
người như đáng lẽ em phải biết. Em đã chẳng nói
rằng con người giết cho thích ư ?

- Đúng ra, chúng giết để có những đá đỏ,
xanh, Bagheera đáp - Em hãy nhớ, anh đã ở trong
chuồng của Nhà Vua ở Oodeypore.

- Một, hai, ba, bốn dấu, Mowgli nói trong khi
cúi nhìn tro. Bốn vết chân đi giày. Chúng không đi
nhanh như bọn người Gond. Nhưng con người ở
Rừng đã làm gì xấu cho họ ? Anh hãy xem, họ
cùng nói chuyện, cả năm đều đứng trước khi người
Gond bị giết. A ! Bagheera, chúng ta về thôi. Tim
trong em quá nặng, tuy nó nhảy từ trên xuống dưới
như tổ hoàng anh đầu cành.

- Để lại vật săn trên đường thật là một cuộc
săn xấu. Chúng ta tiếp tục theo, Bagheera nói -
Tám chân đi giày này, không đi xa đâu.

Chúng lại im tiếng trong một giờ, trong khi theo
đường rộng của bốn người.

Mặt trời đã tỏ và nóng khi Bagheera nói :
- Anh ngửi thấy mùi khói.

- Người bao giờ cũng thích ăn hơn chay, Mowgli đáp lời, trong khi đi vòng ra quanh các bụi cây thấp của Rừng mới mà chúng đang thám cứu.

Bagheera, ở bên trái xa một chút, với giọng nói bằng họng khó tả.

- Đây là một mạng không còn ăn nữa, nó nói.

Một bọc quần áo màu sắc chói lói ở dưới một bụi cây và bột rơi lung tung quanh đó.

- Cái đó do đòn tre gây ra, Mowgli nói - Hãy nhìn xem ! Cái bột trắng này là thứ người ta ăn. Họ lấy mỗi săn của người đó, anh ta mang lương thực, và họ gửi anh ta cho Chil, Đại Bàng, với tư cách là mối.

- Đó là người thứ ba, Bagheera nói.

- Ta sẽ mang nhiều ếch nhái tươi cho Cha của Hổ Mang để vỗ cho béo, Mowgli nói với chính mình. Cái vật uống máu voi, đúng là cái Chết... tuy nhiên ta vẫn luôn không hiểu ?

- Chúng ta theo tiếp, Bagheera nói.

Chúng chưa đi được thêm một dặm đã nghe thấy Ko, Quạ, đang hát bài hát tử thần trên ngọn cây me, dưới tàn cây là ba xác người. Một đống lửa gần tàn còn âm ỉ ở giữa vòng, bên dưới một đĩa sắt, trên đĩa có một bánh không men cháy đen. Gần lửa là gậy quản tượng với hồng ngọc, lam ngọc sáng chói dưới ánh mặt trời.

- Mọi sự đều diễn tiến nhanh. Mọi sự đều chấm dứt nơi đây, Bagheera nói - Bọn người này chết cách nào, Mowgli ? Họ không có vết thương cũng như vết bầm.

Một Dân Rừng, theo kinh nghiệm, có thể biết được giống như một y sĩ, công dụng của thảo mộc và cây độc. Mowgli hít khói từ bếp bốc lên, bẻ một miếng bánh cháy, ném và nhổ nhanh ra. Nó ho và nói :

- Táo chết. Người đầu đã trộn vào thức ăn của mấy kẻ sát nhân kia. Họ đã giết anh ta như đã giết người Gond.

- Thật sự là Săn May ! Giết chóc đã theo sát nhau, Bagheera nói.

"Táo Chết" là tên mà Rừng đặt cho thứ táo có gai hay cà độc dược, thứ độc dược kiến hiệu nhất ở Ấn Độ.

- Còn giờ thì sao ? Báo nói - Chúng ta có đi tới chỗ giết nhau, em và anh, vì cái vật cắt họng mắt đó kia không ?

- Nó có nói không ? Mowgli lẩm bẩm nói - Ta có chọc giận nó bằng cách ném nó đi không ? Giữa anh và em không xảy ra điều gì xấu cả vì chúng ta không có cùng một sở thích. Nhưng nếu để nó ở đây, nó sẽ tiếp tục giết người, kẻ nọ sau kẻ kia, nhanh như hạt dẻ rụng khi gió lớn thổi. Tuy

nhiên, em không ước được thấy sáu kẻ chết trong một đêm.

- Không quan trọng ! Chỉ toàn là người thôii, họ đã giết nhau và đã bằng lòng, Bagheera nói - Dân nhởn thó đầu tiên, sống trong Rừng đã săn tốt.

- Cũng chỉ là lũ trẻ con cả và một kẻ sẽ chết vì đớp ánh trăng trong nước. Tất cả lỗi lầm đều do em gây ra, Mowgli nói như thể biết rõ mọi việc - Từ nay, em không mang những vật lạ vào Rừng nữa, dù có đẹp như hoa. Cái này sẽ quay về với Cha rắn Hổ Mang, nó nâng cây gậy quản tượng với vẻ hổ nghi - Nhưng trước tiên chúng ta phải đánh một giấc đã và chúng ta không thể ngủ cạnh những con người ngủ kia. Chúng ta phải chôn nó, sợ nó trốn và giết sáu mạng nữa. Anh hãy đào cho em một hố dưới cây này.

- Nhưng, Em Nhỏ ơi, Bagheera nói và đi tới chỗ được chỉ định - Anh nói cho em biết rằng không phải lỗi ở cái vật uống máu này. Mọi điều xấu đều do con người mà ra cả.

- Cũng vậy thôi, Mowgli đáp - Anh hãy đào cho sâu. Khi chúng ta thức dậy, em sẽ moi lên để trả cho Hổ Mang Trắng.

Hai đêm sau, trong khi Hổ Mang Trắng hổ then, bị cưỡng đoạt, cô độc, đang đầy những ý nghĩ

tang tóc trong bóng tối của hầm thì gãy quẩn tượng
rit bay từ lỗ hổng nơi tường vào đống tiền vàng.

- Hồi Cha của Hổ Mang, Mowgli nói (nó cần
thận đứng ở phía bên kia tường) cố tìm trong dân
anh một con vật nào trẻ và vũ trang tốt, giúp anh
canh giữ Kho Tàng của Nhà Vua để không có
người nào sống sót ra khỏi dây.

- A ! A ! Vậy thì nó đã trở về. Ta đã nói nó là
cái Chết mà. Làm sao mà còn sống được ? Hổ
Mang Trắng lẩm bẩm, cuộn tròn mình cách triu
mến quanh cán gãy quẩn tượng.

- Nhân danh Bò Mộng đã chuộc tôi, tôi không
biết gì cả. Vật này đã sáu lần giết trong một đêm !
Đừng để nó ra khỏi dây nữa.

BÀI HÁT CỦA THỢ SĂN NHỎ

Mor, Công và Khỉ Xám còn ngủ - mọi sự đều tối
om.

Chil không chém bầu trời với độ dài trăm sải
Trong Rừng một tiếng thở dài nhẹ nhè dâng lên,
một bóng lướt đi.

Đó là Sợ Hãi, hỡi Thợ Săn Nhỏ, Đó là Sợ Hãi !

Trong Rừng thưa, nó chạy trốn, nghe ngóng, hy
vọng.

Tiếng rì rầm dâng cao, tỏa rộng, thâm thi;
Trán em ướt và lạnh lẽo, vào lúc tiếng đó đi qua...
Đó là Sợ Hãi, hỡi Thợ Săn Nhỏ, Đó là Sợ Hãi !

Trước lúc trăng đậm vào đá trên chỏm núi,
Vào giờ mà sợi lông buồn thảm ướt sủng, nhỏ giọt,
yếu hèn,
Hãy lắng nghe qua đêm tối : một hơi thở hồn hển,
tiến gần...

Đó là Sợ Hãi, hỡi Thợ Săn Nhỏ, Đó là Sợ Hãi !

Ngồi xuống, kéo căng sợi thừng; mũi tên rít lên và
cắn,

Hãy tra trường thương vào vó rồng và nhạo báng;
Tay em yếu dần, duỗi ra và máu rời khỏi má em...
Đó là Sợ Hải, hỡi Thợ Săn Nhỏ, Đó là Sợ Hải !

Khi vòi rồng uống bầu trời, khi thông trượt và đổ,
Khi roi phong ba quất và đập rầm vang,
Nơi trống đồng của sấm sét, một tiếng cao hơn bay
đi.
Đó là Sợ Hải, hỡi Thợ Săn Nhỏ, Đó là Sợ Hải !

Lụt dâng trắng xóa bọt và băng qua hẻm núi, đá
tảng lung lay và lún xuống,
Mỗi nhánh cỏ là một yêu ma với vệt sáng lờ mờ,
Họng khô bí kín và tim em đập loạn xạ.
Đó là Sợ Hải, hỡi Thợ Săn Nhỏ, Đó là Sợ Hải !

Cuộc
Chạy Dua
Mùa Xuân

*Người về cùng Người ! Hãy để Rừng lan truyền
sự thách đố.*

*Kẻ đã là anh em ta ra đi,
Hãy nghe và phê phán, hỡi Dân Rừng,
Này, kẻ nào khiến nó chậm lại - hoặc cản nó
lại ?*

*Người về cùng Người ! Kla kla, nó khóc trong
rừng.*

*Người anh em ta, lòng nặng những niềm đau
mới lạ !*

*Người về cùng Người (A ! Trong Rừng chúng tôi
yêu anh khôn tả).*

*Than ôi ! đây là dấu vết ! mà chúng tôi không
còn theo nữa !*

Mongli phải lên mười bảy tuổi, hai năm sau cuộc chiến đấu phi thường với Chó Đỏ cùng với cái chết của Akela - Nó có vẻ nhiều tuổi hơn vì những sự luyện tập mạnh bạo, thức ăn đầy bổ dưỡng, tắm gội mỗi khi nóng bức hay bẩn thỉu, đã cho nó một sức lực và sự phát triển vượt tuổi nó. Nếu có dịp nó có thể dùng một tay du đưa nơi một cành cây cao, suốt nửa giờ, theo đường cây trên cao. Nó có thể chặn đứng một con hoẵng đang phi, tóm lấy sừng và lăng sang bên. Nó cũng có thể xô ngã lợn lòi xanh đen nơi Đầm Lầy Miền Bắc. Dân rừng quen sợ nó vì trí thông minh, giờ đây lại gờm nó vì sức lực; khi nó lặng lẽ dải quyết công việc riêng, những tin tức loan báo trước sự hiện diện của nó cũng đủ dẹp vắng những đường nhỏ trong rừng. Tuy nhiên, đôi mắt nó không mất đi cái dịu dàng khi nhìn ngắm. Ngay trong tột đỉnh của cuộc chiến, mắt nó cũng không quắc lên như mắt Bagheera; đôi mắt nó chỉ lộ vẻ thích thú và hưng phấn dần tăng; đấy là điều mà chính Bagheera cũng không hiểu.

Bagheera đưa vấn đề ra hỏi Mowgli thì thằng nhỏ chỉ cười, nói :

- Khi em ra đòn trượt, em tức giận. Khi em phải di chuyển trong hai ngày, bụng rỗng, em càng giận. Vậy thì khi đó mắt em không nói gì à ?

- Mồm em đói, Bagheera đáp - nhưng mắt em không nói gì. Săn, ăn, tắm đối với em rất giống nhau, y như đá lúc mưa hay nắng.

Mowgli thờ ơ nhìn Bagheera dưới hàng lông mày và giống như bắt cứ lúc nào, bao giờ đầu báo cũng cuộn xuống - Bagheera thừa nhận chủ nó.

Chúng nằm ở một nơi vắng, phía rất cao trên sườn đồi nhìn xuống dòng Waingunga; làn sương ban mai trôi phia dưới chúng thành từng dải trắng và xanh màu lá. Dần dần mặt trời lên cao, các dải mây biến thành những làn sóng cuốn cuộn của một măt bể vàng và đỏ ối, với ánh sáng chói lọi, làn sóng biến đi trong khi tia nắng đâm xiên làm loang lổ cỏ khô mà Mowgli và Begheera nằm đè lên. Mùa mát đã chấm dứt; lá và cây có vẻ cũ đi và tàn úa; khi gió thổi, có tiếng xào xác nhẹ nhẹ kèm theo tiếng lách tách rời rạc. Một lá đập mạnh vào một cành cây giống như một chiếc lá bị luồng gió đưa đi. Tiếng đó đánh thức Bagheera. Báo ngủi làn không khí buổi sáng bằng cái khít trống rỗng và sâu, nó nằm ngửa, đập chân trong không theo hướng mảnh lá nhảy múa bên trên.

- Đây là khúc quanh của năm, nó nói. Rừng bắt đầu lên đường. Thời Tân Ngôn đã tới. Cái lá này biết vậy. Tốt xiết bao !

Mowgli đáp và dứt cụm cỏ khô.

- Ngay như Mắt Mùa Xuân (một thứ hoa đỏ nhở, y như sáp, dài hình loa mọc lắn với cỏ). Ngay Mắt Mùa Xuân cũng chưa nở và này anh Bagheera, một Báo Đen nằm ngửa trên lưng và đập không khí bằng chân như một mèo hoang, như thế có thích hợp không ?

- Ao...v...ơ... ! Bagheera đáp, tư tưởng ở đâu đâu.

- Em hỏi anh, một Báo Đen ngáp, ho, la hét và lăn người như thế này có xứng hợp không ? Anh nên nhớ rằng chúng ta là Chúa Rừng, anh và em.

- Phải, phải : anh nghe rõ lắm, Thằng Bé Con Người.

Uốn nhanh mình Bagheera đứng phắt dậy, phủi bụi nơi sườn màu đen, mất hết lông (Áo mùa đông đang rơi rớt).

- Chắc chắn chúng ta là Chúa Rừng ! Ai dám tự phụ khỏe bằng Mowgli ? Hay khôn ngoan như nó ? Trong giọng nói có sự kéo dài đặc biệt làm Mowgli phải quay đầu lại, xem ngẫu nhiên Báo Đen có chê nhạo nó không. Rừng thầm quả nhiên đầy những tiếng nói ra một cách, mà hiểu theo lối khác.

- Anh nói không ai chối cãi được rằng chúng ta là Chúa Rừng, Bagheera nhắc lại. Anh có làm điều gì xấu không ? Anh không biết rằng Thằng Bé Con

Người không còn ngủ dưới đất từ bao giờ nữa. Vậy thì nó bay ư ?

Mowgli ngồi đặt khuỷu tay trên hai đầu gối, nhìn ánh sáng mới của ngày, qua thung lũng. Đâu đó bên dưới, trong Rừng, một con chim với giọng hát của tiếng sáo dùng đục đang thử những nốt nhạc đầu của bản hát Xuân. Đây chỉ là một phác họa của tiếng gọi ầm ĩ nó sẽ tung ra đầy cổ : nhưng Bagheera cũng nghe thấy.

- Anh nói rằng thời gian đã gần Tân Ngôn, Báo gắt và lấy đuôi đập vào sườn.

Mowgli đáp :

- Em nghe. Anh Bagheera, tại sao người anh run rẩy thế ? Mặt trời thì nóng.

- Đây là Ferao, chim gó kiến đỏ, Bagheera nói
- Chính nó, nó cũng không quên. Lúc này, chính anh, anh phải nhớ lại bài ca của anh.

Và nó bắt đầu kéo dài giọng, gừ gừ, nghe và chầm dứt với vẻ càng ngày càng bất mãn.

- Không có vật săn nào săn sàng cả, Mowgli chấp nhận nói.

- Em Nhỏ, em điếc cả hai tai sao ? Đây không phải là tiếng gọi săn nhưng là bài hát của riêng anh mà anh sửa soạn cho khi cần.

- Em đã quên. Em sẽ biết rõ khi Tân Ngôn tới vì anh và những vật khác bỏ mặc em một mình để đi ve vãn nơi xa.

Mowgli nói với giọng bực bội.

Bagheera nói :

- Nhưng, Em Nhỏ, thực ra thì không phải lúc nào chúng ta ...

- Em nói là có, Mowgli đáp và vung ngón trỏ ra - Anh đi tới nơi ve vãn, đúng vậy ! Và em, em là Chúa Rừng, em phải đi một mình. Việc gì đã xảy ra vào mùa qua, khi em muốn lượn lượn trong những cánh đồng của Bầy Người ? Em phải phái một kẻ đưa tin. Em phải phái anh ! Đến Hathi để bảo nó tới, lấy và hái mía cho em vào một đêm ăn định.

- Chỉ hai hôm sau nó mới đến, Bagheera hơi cúi đầu nói - Và những cây sậy đường đó nó hái cho em hơn cả số mà một Thằng Bé Con Người trên đời, có thể ăn hết được trong những đêm Mưa. Anh không chịu trách nhiệm về lỗi nó.

- Nó không đến vào đêm mà em ăn định. Không, lúc đó nó đang hý, chạy la dưới ánh trăng qua bao thung lũng. Dấu chân nó giống dấu chân của ba voi con vì khi đó nó không trú dưới tàn cây. Nó nhảy múa dưới trăng trước lều của Bầy Người. Em thấy rõ nó; thế mà nó không đến với em, với em là Chúa Rừng.

- Đó là Thời Tân Ngôn, Báo nói với lòng khiêm nhường luôn có - Có lẽ, lần đó em không gọi nó đúng Chủ Ngữ ? Hãy nghe Ferao !

Khí sắc càu nhau của Mowgli hình như đã tan biến đi. Nó nằm ngửa, tay đặt dưới đầu, mắt nhắm.

- Em không biết. Và sự đó cũng không cần thiết, nó nói như nói trong mơ - Chúng ta hãy ngủ, Bagheera. Lòng em quá nặng nề. Làm cho em cái gối.

Báo nằm lại, thở dài vì nó nghe tiếng Ferao học và hăng say nhắc lại bản hát Tân Ngôn của nó, như chúng gọi.

Trong Rừng ở Ấn Độ các mùa chuyển từ mùa này sang mùa khác hầu như không ngắt quãng. Hình như chỉ có hai mùa - mùa mưa và mùa khô - nhưng nếu nhìn kỹ, các bạn thấy dưới những trận mưa như thác, những đám mây bụi và lá nát thành bụi, người ta có thể khám phá ra tất cả bốn mùa nối tiếp theo thứ tự thường lệ. Mùa xuân là mùa kỳ diệu nhất vì việc của nó không phải là khoác cho nó những cánh đồng trơ trọi, những bông hoa mới mà là tổng khứ một số các thứ nửa xanh, còn sót lại, không muốn chết, mà mùa đông êm đềm đã để sống. Và làm thế nào để mặt đất trơ trọi, xấu, nửa phủ thực vật cảm thấy trẻ và sống lại. Và công việc đó, mùa xuân đã thực hiện mỹ mãn đến nỗi không một mùa xuân nào trên hoàn vũ có thể so sánh với mùa xuân của rừng.

Có một ngày nào đó, hình như mọi sự đều mệt mỏi. Những mùi hương, mà làn không khí ngọt ngạt

đưa theo như cắn cỗi và không chút sinh lực. Người ta không thể cắt nghĩa cho mình được, nhưng người ta cảm thấy như vậy. Rồi tới một ngày khác, mọi mùi hương lại tươi mát và thơm ngọt, ngày mà Dân Rừng cảm thấy từng chiếc râu mép run rẩy tới tận chân; lông về mùa đông bứt ra từng mảng bên sườn - tuy bề ngoài không thấy có gì thay đổi. Thỉnh thoảng có những trận mưa nhỏ; lúc đó cây cối, bụi cây nhỏ, tre nứa, rêu và những cây có lá đầy tinh thức với nhựa dâng tràn; người ta hầu như nghe thấy thứ tiếng mà ngày, đêm, tựa như được đêm bằng những nốt nhạc trầm của Ông.

Đó là tiếng nói của mùa xuân - cái rung động cường liệt không đến từ ong, thác nước cũng không phải của gió trên ngọn cây nhưng đơn giản là tiếng thi thảm khoái hoạt của vạn vật vui mừng trong nắng ấm và ánh sáng.

Trước năm đó, bao giờ Mowgli cũng vui mừng vì sự thay đổi của bốn mùa. Chính nó là kẻ đầu tiên tìm ra Mắt Mùa Xuân ẩn dưới cỏ và thấy dải mây mùa xuân không giống thứ gì trong Rừng cả. Người ta có thể nghe tiếng nó trong mọi nơi đất ẩm đầy hoa và ánh sao, được lũ ẽnh ương phụ họa hoặc chế diễu những con cú nhỏ kêu trong đêm trường.

Theo gương các vật dưới quyền, chính vào mùa Mưa nó thích thực hiện những cuộc đào tẩu - đi, chỉ để hưởng cái vui là chạy bốn, năm mươi

dặm trong làn không khí ấm áp từ hoàng hôn cho tới lúc sao mai mọc.

Rồi nó quay trở về, thở dốc, tươi vui và người đầy hoa lá. Lú Bốn Sói không theo nó trong những cuộc di chuyển qua Rừng đó, nhưng đi hát nhiều bài cùng các Sói khác. Về mùa xuân, Dân Rừng rất bận rộn và Mowgli có thể nghe chúng kêu, hô lên, huýt tùy theo chủng loại. Vào thời điểm đó, giọng chúng khác với giọng thường có trong năm, đó là lẽ tại sao chúng gọi mùa xuân là mùa Tân Ngôn.

Nhưng vào mùa xuân đó, như nó đã nói với Bagheera, nó cảm thấy trong người có một quả tim mới. Từ ngày nó thấy nhánh tre biến sang màu nâu lốm đốm, nó để tâm chờ cái buổi sáng mà các mùi hương thay đổi. Nhưng khi buổi sáng đó tới, khi Mor, Công, chói lọi trong các màu đồng, xanh, vàng, cao tiếng loan báo Thời Tân Ngôn dọc theo bìa Rừng dày đặc sương mù và Mowgli mở miệng để nhắc lại tiếng kêu thì lời nó bị tắc trong cổ họng và tràn ngập bởi một cảm giác khổ cực từ chân tóc tới đầu các ngón chân, đến độ nó phải quan sát vô cùng cẩn thận xem có dẫm phải gai không. Mor, Công, loan báo những mùi hương mới; các chim khác nhắc lại tiếng gọi; Mowgli nghe thấy tiếng dùng đục của Bagheera, thứ tiếng giữa tiếng kêu của Đại Bàng và tiếng hí của Ngựa; nhiều tiếng dứt

lác, cuộc chạy trốn của bầy Bandar-log, làm rụng những mầm nơi cành cây trên đầu Mowgli, để trả lời Mor. Nó đứng đó, ngực phồng, xẹp dần xuống, đẩy không khí trong phổi ra ngoài, từng hơi.

Nó nhìn quanh, nhưng chỉ thấy lũ Bandar-log chạy băng qua cây và Mor nhảy múa ở triền đồi phía dưới, đuôi xòe với tất cả màu sắc huy hoàng. Mor kêu lên :

- Các mùi hương đã đổi thay. Chúc Săn May, Em Nhỏ ! Em trả lời chi đó ?

- Chúc Săn May, Em Nhỏ ! Chil, Diều Hâu và vợ, lao nhanh sát cạnh nhau trên bầu trời. Cả hai để rơi mình bên dưới mũi Mowgli, sát đến độ một nhóm bông trắng như bông bay ra.

Một trận mưa rào mùa xuân nhỏ ào xuống Rừng trong đường kính nửa dặm để lại phía sau những lá non ướt, nhảy múa và nhỏ giọt và tan biến băng một cầu vồng kép với tiếng sấm động nhẹ. Tiếng rì rầm của mùa xuân bật ra trong một phút rồi im bặt, nhưng hầu như toàn thể Dân Rừng đều cùng lúc lên tiếng. Tất cả, trừ Mowgli.

- Ta không ăn thức gì tồi, nó tự nói - Nước ta uống rất tốt. Cổ họng ta cũng không cháy, cũng chẳng co lại như ngày ta ăn phải rễ cây có vết xanh lơ mà Oo, Rùa, bảo ta rằng ngon. Nhưng lòng ta buồn sâu vô cớ. Ta trả lời quá tệ với Bagheera, cùng những vật khác cũng như với Dân Rừng, bè

bạn. Hơn thế, ta thấy lúc nóng, lúc lạnh, hoặc không nóng, không lạnh nhưng ta thấy bất mãn không hiểu lý do. Hu... hu... ! Đã đến lúc thực hiện Cuộc Chạy Đua Mùa Xuân tới Bãi Lầy Phương Bắc và trở về. Ta săn quá lâu, không bắt bắn thân chịu cực. Bốn Sói sẽ đi theo ta, chúng trở nên béo như "sâu trắng".

Nó gọi, nhưng không con nào trong Bốn Sói trả lời. Chúng ở xa, ngoài tầm tiếng nói, đang cùng các Sói trong Bầy lặp lại những bản hát mùa xuân - Bài hát về Mặt Trăng và Bài Hát của bờ Sambhur - vì về mùa xuân Dân Rừng không phân biệt ngày và đêm. Nó tung ra tiếng gọi khẩn thiết của tiếng gọi gia đình thân mật và chỉ nhận được tiếng chế diễu "Mi...ao...u..." của mèo rừng đốm đang luồn nơi cành cây tìm những tổ chim nở sớm. Lúc đó nó giận run người và rút dao săn ra nửa vời. Rồi nó lấy dáng điệu tự kiêu, tuy ở đó không có ai nhìn nó, và chạy dài theo sườn núi, hất ngược cằm, cau lông mày. Nhưng không vật nào trong Bầy hỏi han tới nó vì bận lo việc riêng. Mowgli nói với chính mình :

- Phải, tuy trong thâm tâm nó cảm thấy xử sự không đúng. Nếu Chó Lông Đỏ từ Dekkan tới hay Hoa Đỏ nhảy múa nơi lùm tre thì toàn thể Rừng sẽ khóc lóc chạy tới chân Mowgli và gọi nó bằng những tên quan trọng của loài voi. Nhưng vào thời điểm này, chỉ còn Mắt Mùa Xuân nở đỏ và Mor phô

đôi chân trụi lông trong bài vũ mùa xuân nào đó thì Rừng điên lên như Tabaqui - Nhân danh Bò Mộng đã chuộc ta, ta có là Chúa Rừng không ? Yên lặng ! Chúng bay làm gì vậy ?

Hai Sói trẻ trong Bầy nhanh chạy trên lối mòn, tìm một vật đất trống để đánh nhau (nên nhớ rằng Luật Rừng cấm đánh nhau gần đất săn của Bầy). Lông cổ chúng cứng như dây kẽm, sủa ầm lên và bò lại gần nhau, rình để có lợi thế trong cái tát đầu.

Mowgli vội nhảy một bước, tinh quật ngã hai con vật như nó đã thực hiện nhiều lần để giỡn chơi hoặc trong các cuộc săn của Bầy; nó chưa khi nào can thiệp vào cuộc chiến đấu mùa xuân. Hai con sói lao vào phía trước, hất nó sang bên, mạnh đến nỗi nó ngã ra, và không cần lời vô ích, chúng quần chặt vào nhau.

Mowgli đã đứng thẳng lên gần lúc ngã, dao trắn; vào lúc đó, có lẽ nó có thể vô cớ giết cả hai sói, chỉ đơn giản vì chúng đánh nhau trong khi nó muốn hai vật làm lành, tuy Luật hoàn toàn cho phép mọi sói chiến đấu tự do. Nó nhảy múa chung quanh chúng, vai cao lên và tay run rẩy, săn sàng tung ra một nhát đâm của dao, ngay lúc hai con sói đang hăng tiết; nhưng trong khi nó đợi, sức lực hầu như rời khỏi thân xác nó, mũi dao chúc xuống, nó cài vào bao và đứng lại tại chỗ. Sau cùng nó nói :

- Ta ăn phải thuốc độc. Từ khi ta phá tan Hội Đồng bằng Hoa Đỏ. Từ khi ta giết Shere Khan, không vật nào trong Bầy dám xô ta, và lũ này chỉ là sói hạng bét, thợ săn nhỏ. Sức lực của ta đã đi mất và ta sẽ chết. Ô ! Mowgli, sao mày không giết cả hai đi ?

Cuộc đấu tiếp tục cho tới khi một trong hai sói bỏ chạy và Mowgli ở lại một mình trên đám cỏ rạp và đẫm máu, liếc nhìn từ dao săn tới chân, từ chân đến tay trong khi cái cảm giác khổ cực, tới lúc đó chưa bao giờ có, tràn ngập nó như nước phủ một thân cây nỗi.

Chiều hôm đó nó săn sớm và ăn ít để có phong độ đúng mức cho cuộc chạy đua mùa xuân. Nó ăn một mình vì toàn thể Dân Rừng ở xa để hát và đánh nhau. Đó là những đêm trăng diệu kỳ như chúng thường gọi. Mọi cây cối dường như đã lớn lên một tháng từ buổi sáng. Một cảnh, ngày hôm trước còn nhiều lá vàng, thế mà khi Mowgli bẻ, đã để chảy nhựa ra. Rêu, dây và nón, xoắn dưới chân nó; cỏ non chưa sắc. Mọi tiếng nói trong Rừng ầm vang như một dây huyền cầm trầm mà mảnh trăng lướt qua - vầng trăng tròn của Tân Ngôn, tuôn dòng ánh sáng trên hồ, trên đá, luồn qua thân cây, dây leo cùng lọc qua triệu triệu lá rừng. Sầu khổ như Mowgli, nó say sưa hát lớn tiếng lúc lên đường. Sự ra đi của nó giống như một

cánh chim bay hơn mọi thứ khác vì nó chọn con đường dốc xuống, đưa tới Bai Lầy Phương Bắc, ngay giữa Rừng thẳm mà đất xốp làm yếu tiếng động của đôi chân. Một kẻ sống giữa loài người sẽ vấp với từng bước chân khi đi trong ánh trăng mơ hồ, nhưng gân cốt của Mowgli qua bao năm tháng lập luyên đã đưa nó đi như lông vũ. Khi gặp gốc cây mục hay một hòn đá lăn tròn dưới chân, nó đứng thẳng người lại ngay, không đi chậm lại, một cách vô thức. Khi chạy mệt trên đường, nó dùng tay như khỉ, nắm dây leo gần nhất như nổi người lên hơn là trèo, tới các cành nhỏ theo đường trên ngọn cây, tới khi thay đổi ý, lại tung người, vòng qua tàn lá, xuống, đặt chân lên đất. Có những đoạn đường nóng và yên ả, đá ẩm vây quanh, nơi khó thở vì mùi hương của hoa nở đêm và của nụ dây Rừng đè nặng; những đường tối tăm, nơi ánh trăng ngã thành những dải sáng, giống nền lát đá cẩm thạch trong các thánh đường; những khoảng rừng rậm, ẩm ướt mà mầm non cao chạm tới nửa người, cùng quấn quanh người nó; chỏm đồi với đá vỡ khiến nó nhảy từ tảng nọ tới tảng kia, bên trên hang của lũ chồn hoảng sợ. Thỉnh thoảng nó nghe thấy tiếng s...i...c..., s...i...c... yếu ớt của một con heo rừng ở xa, đang mài nanh trên một gốc cây; sau đó ít phút, nó gặp con vật hung bạo, đơn độc, đang xé vỏ đỏ của một thân cây to, mõm đầy bọt,

mắt như lửa. Hoặc nó đi quanh, khi nghe thấy tiếng sừng lẩn tiếng hồng hộc và vượt qua một dàn Sambhur (bò rừng) hung hăn, đi quàng, đi xiên đây đó, đầu thấp, mình đầy vết máu mà ánh trăng làm đen đi; hay trong thác nó nghe tiếng Jacala, Cá Sâu, rống lên như bò; hoặc làm tung nút rắn độc mà chúng không kịp mở nó, khi nó đã đi xa bên phía đá cuối bóng loáng, rồi lại lao vào giữa Rừng.

Nó chạy như vậy, khi la hét, khi hát một mình, kẻ sướng nhất trong các vật Rừng đêm đó, cho tới khi mùi hương các hoa báo cho nó biết đã đến gần Bai Lầy, một vùng trải rộng, ngoài tầm của những cuộc săn dấu của nó khi trước.

Ở đây nữa, một kẻ sống giữa đồng loại sê thụt tới cổ sau vài ba bước, nhưng chân Mowgli có mắt dẫn nó trên các túm cổ, túm nọ sau túm kia, trên một cục đất lung lay sang cục khác không đòi hỏi mắt phải chú ý tới.

Nó tiến đến giữa Bai Lầy, làm lũ vịt hoảng lên khi nó đi qua và ngồi trên một thân cây đầy rêu, nổi trên làn nước đen kịt. Quanh nó, Bai Lầy cũng thức vì là mùa xuân, giới chim chóc ngủ rất ít và cả đêm, nhiều đàn bay đi, bay lại trên không. Nhưng không một ai để ý đến Mowgli ngồi giữa đám lau, sậy, lấp nhấp những bài hát không lời và ngầm gan bàn chân cứng, nau, để xem, ngẫu nhiên, có gai đâm vào không. Hình như nó đã để lại, trong

Rừng, tất cả cái buồn thǎm và bắt đầu một bài hát, mười lần tồi hơn trước, lại rủi thêm là trǎng bắt đầu lǎn.

Lần này, Mowgli sững sót.

- Nơi đây cũng y hệt, nó nói nhỏ - Cái đó theo ta.

Rồi nó nhìn qua vai xem "cái đó" có đứng sau lưng hay không.

- Chǎng có ai ở đây cả.

Tiếng động trong đêm tiếp tục trong Bai Lầy, nhưng không con vật nào hoặc chim nào nói với nó. Lần nữa, cái cảm giác khổn khổn lớn dần.

- Ta ăn thuốc độc, nó sợ hãi nói - Đúng vậy, không để phòng, có lẽ ta đã ăn phải thuốc độc và sức lực rời khỏi ta. Ta sợ... nhưng không phải ta sợ... Mowgli đã sợ khi hai sói đánh nhau. Akela hay ngay cả Phao, có lẽ sẽ can chúng, tuy nhiên Mowgli lại sợ. Đó chắc chắn là bằng chứng ta ăn phải thuốc độc. Nhưng, kê chúng, trong Rừng ! Chúng ca hát, hò hét, đánh nhau, chạy tung đòn dưới ánh trǎng, còn ta, Hai... ! mai... ! Ta sẽ chết trong Đầm Lầy vì thứ thuốc độc ta ăn phải.

Nó thương cho thân phận nó vô cùng đến độ suýt khóc.

- Và sau cùng, nó tiếp tục - Chúng tìm thấy xác ta thông thươn trong nước đen. Không, ta quay về Rừng của ta và chết trên Đá Hội Đồng; và

Bagheera mà ta yêu mến, nếu không còn tiếp tục gào thét trong thung lũng, có lẽ sẽ canh giữ thân xác ta, sợ Chil đối xử với ta như đối xử với Akela.

Một giọt nước mắt nóng hổi rót xuống đầu gối nó, và tuy khổ như vậy, Mowgli cảm thấy sung sướng là đã đau khổ đến độ đó, nếu bạn có thể hiểu được loại hạnh phúc phản hồi đó.

- Giống như Chil, Đại Bàng, xử sự với Akela, nó nhắc lại - đêm mà ta cứu Bầy khỏi lũ Chó Đỏ.

Nó ngồi lặng yên một lúc, nghĩ tới những lời của Cô Độc, mà chắc bạn còn nhớ.

- Thật tình, chính Akela cũng đã nói với ta nhiều lời phi lý trước khi chết. Khi người ta sắp chết, ý kiến thay đổi. Nó nói với ta... Không, ta là người của Rừng ?

Trong phút kích động, khi nhớ tới kỷ niệm của cuộc chiến trên bờ Waingunga, nó lớn tiếng thốt những chữ cuối câu; trong đầm cỏ lác, một trâu rừng cái vội đứng dậy, khìn khịt mũi.

- Một Người !

- U... u... ! Mysa, trâu rừng đáp (Mowgli có thể nghe thấy nó đầm mình lại trong bùn) - Không phải Người. Đó chỉ là con Sói không lông Bầy Seeonee. Những đêm như đêm nay, nó chạy lung tung đây, đó.

- U... u... ! trâu cái nói và cúi đầu ăn cỏ - tôi cứ tưởng là một con người.

- Tôi nói là không. Hê ! Mowgli, có gì nguy hiểm không ? Thằng nhỏ nhắc lại để chế nhạo - Đó là điều Mysa nghĩ : có gì nguy hiểm không ? Nhưng ban đêm, khi Mowgli chạy khắp Rừng, chẳng ai thèm để ý tới.

- Sao nó lại kêu ta vây ! Trâu cái nói.

- Đúng thế, Mysa khinh bỉ nói - Chính vì vậy mà những ai, sau khi nhổ cỏ đã không biết ăn nó ra sao.

Mowgli rên rĩ khe khẽ :

- Chỉ kém vây chút ít, vào mùa Mưa qua có lẽ ta đã đâm vào mông, bắt Mysa ra khỏi hố bùn, cưỡi và dùng một dây thừng bằng cói bắt nó đi từ đầu đến cuối Đầm Lầy.

Nó giơ tay để bẻ một cây sậy đầy hoa, nhưng lại thở dài để rót xuống. Mysa, không hoảng hốt, tiếp tục nhai và sây tiếp tục kêu kèn kẹt nơi trâu cái ăn. Mowgli tức giận nói :

- Ta không muốn chết nơi đây. Mysa cùng dòng máu Jacala và con heo sẽ chế nhạo ta. Ta hãy vượt quá Bai Lầy xem sự gì xảy ra. Ta chưa từng thực hiện một cuộc chạy đua mùa xuân tương tự, nóng và lạnh cùng một lúc. Ta đi Mowgli !

Nó không thể cưỡng lại cái cảm dỗ luôn qua lau sậy tới chỗ Mysa và lấy lưỡi dao đâm nhẹ nó. Con trâu to lớn, thân ướt đầm, lồng khỏi vũng bùn

như một trái phá nổ tung, trong khi Mowgli cười đến độ phải ngồi xuống. Nó hét lớn :

- Bây giờ mày có thể nói rằng con Sói không lông Bầy Seeonee đã đổi xử với mày như vậy, Mysa.

- Mày ? Một Sói ư ! Nó phát cáu và đập chân trên bùn - Toàn thể Rừng Xanh đã biết mày là kẻ chăn trâu, bò... một thằng bé người, y như những đứa nằm trên đất, khóc ở xa kia, gần ruộng hoa màu. Mày ! Mày của Rừng ư ? Thằng thợ săn nào đã bờ lê như rắn nơi lú đĩa và với một trò bẩn thỉu, một trò của Lang... làm nhục ta trước bạn gái ta ? Hãy đến nơi đất cứng, để ta... để ta...

Mysa, miệng sủi bọt vì có lẽ không vật nào trong Rừng tính khí xấu hơn.

Mowgli nhìn nó thở phì phò không đổi ánh mắt. Khi có thể để cho trâu nghe tiếng qua bùn tóe lên, nó nói :

- Bầy Người nào ở đây, gần Đầm Lầy vậy, Mysa ? Rừng này mới lạ đối với ta.

- Đi lên phía Bắc, con trâu giận dữ rống lên, vì Mowgli đã đâm nó khá mạnh - Đó là trò của mục đồng trần truồng. Hãy đi nói cho dân làng ở cuối bãi lầy biết.

- Những Bầy Người không thích chuyện của Rừng và Mysa ơi ! Hơn kém một vết sước nơi da mày thì chắc chắn không cần phải họp hội đồng.

Nhưng ta sẽ đi liếc mắt qua cái làng đó xem sao.
Phải, ta đi đây. Bây giờ hãy bình tĩnh lại. Chúa
Rừng mỗi tối không đến chăn mày được.

Nó đặt chân lên mặt đất lạnh, sát bờ lầy, chắc
chắn là Mysa không bao giờ tới húc nó trên vạt đất
tương tự, và vừa chạy vừa cười khi nghĩ tới con trâu
đang cơn giận.

- Sức lực ta chưa đi hết, nó nói - Có thể là
thuốc độc chưa ngấm tới xương.

Xa kia là một vì sao, sát chân trời. Nó cong hai
tay trước mắt để ngắm.

- Nhân danh Bò Mông đã thuộc ta, đó là Hoa
Đỏ, Hoa Đỏ mà trước kia ta nắm gần, ngay trước
khi tới Bầy Seeonee ! Bây giờ đã trông thấy, ta
không đi xa hơn nữa.

Sau cùng, bờ lầy mở rộng thành cánh đồng
lớn, nơi đó nhấp nháy một ánh sáng. Đã lâu,
Mowgli không chú ý tới công việc và cử chỉ của
người; nhưng vào đêm đó, ánh sáng Hoa Đỏ lôi
cuốn nó y như một con mồi mới.

- Ta đi xem, nó nói - Để biết Bầy Người có thay
đổi không ?

Quên rằng mình không còn ở Rừng nữa, nơi nó
có thể làm theo sở thích, nó dẫm lên cỏ dẩm sương
không chút lo ngại, tới một căm lều có ánh sáng.
Ba, bốn con chó cùng sủa vì nó tới phía cuối làng.

- Ba ! Mowgli nói và ngồi xuống không gây tiếng động, đưa ra một tiếng tru dùng đực của Sói để làm im miệng lũ chó, mặc cho kết quả ra sao - Mowgli, mày còn có gì phải làm với chỗ trú của Người ?

Nó đưa ngón tay lên mồm, nơi mà ít năm trước hòn đá đã đập vào, ngày mà Bầy Người khác đã đuổi nó.

Cửa lều mở ra và trên ngưỡng cửa, một người đàn bà xuất hiện, nhìn vào bóng tối. Một đứa bé khóc và người mẹ nói qua vai :

- Ngủ đi con. Đó chỉ là con Lang làm lũ chó thức dậy thôi. Trong chốc lát, ngày sẽ tới.

Trong cỏ, Mowgli bắt đầu run như bị sốt rét. Nó biết tiếng đó, nhưng để chắc ăn, nó khe khẽ gọi, ngạc nhiên vì thấy sao lời nói của người trở lại với nó dễ đến thế.

- Messua ! Ô ! Bà Messua !

- Ai gọi ? Người đàn bà hỏi với giọng run run.

- Bà đã quên à ? Mowgli đáp, cổ họng khô涸 khi nó nói.

- Nếu là mày, ta đã đặt tên mày là gì ? Hãy trả lời !

Bà đã khép cửa nửa vời, tay ôm ngực.

- Nathoo ! Ô... ê..., Nathoo, Mowgli đáp.

Vì, như bạn đã biết, đó là tên bà Messua đặt cho nó lần đầu tiên khi nó tới Bầy Người.

- Lại đây ! Con trai, bà nói.

Và Mowgli bước vào vùng ánh sáng, tới trước mặt bà Messua, người đàn bà đã đối xử tốt với nó và đã được nó cứu thoát khỏi tay bọn người cách đây khá lâu. Bà già hơn trước, tóc đã điểm sương, nhưng mắt và giọng nói không thay đổi. Vì là đàn bà, bà tưởng sẽ thấy lại Mowgli như xưa; ánh mắt bà bối rối nhìn nó từ ngực lên đầu, chạm tới phía sau khung cửa. Bà lúng túng :

- Con trai ta, và ngồi xuống chân nó - Nhưng không phải con trai ta. Đây là một vị Thần của Rừng ! A... hai... !

Đứng trong làn ánh sáng đỏ của ngọn đèn, to lớn, khỏe mạnh và đẹp, bộ tóc đen chấm ngang vai, con dao săn nơi cổ và đầu quấn một vòng hoa nhài trắng, người ta có thể cho là một vị Thần hoang dã trong câu chuyện thần thoại của Rừng. Đứa bé, nửa ngủ, nửa thức trong trống, sợ hãi nhởm dậy, và kêu thé lên. Bà Messua quay lại dỗ nó trong khi Mowgli ngồi bất động ngắm những hũ, nồi niêu, đồ ong và tất cả những đồ dùng bếp núc mà nó nhớ lại rất đúng.

- Con muốn ăn gì, uống gì ? Bà Messua khẽ nói - Mọi thứ nơi đây là của con. Chúng ta mang ơn cứu mạng. Nhưng có thật là con là đứa mà ta gọi là Nathoo hay thật sự là một vị Thần trẻ.

- Con là Nathoo, Mowgli đáp. Lúc này con ở xa nhà. Con thấy ánh đèn và đi tới đây. Con không biết tìm thấy mẹ ở đây.

- Sau khi chúng ta tới Kanhiwara, bà Messua rụt rè nói, người Anh sẵn sàng giúp chúng ta chống lại dân làng định thiêu sống chúng ta. Con còn nhớ không ?

- Dĩ nhiên con không quên.

- Nhưng khi luật pháp của người Anh đã sẵn sàng và lúc chúng ta tới làng của những con người xấu đó, thì không còn vết tích gì.

- Việc đó con cũng nhớ, Mowgli nói, mũi pháp phồng.

- Vậy rồi chồng ta lại cày ruộng và rốt cuộc, vì ông thật sự là một người khỏe mạnh, chúng ta có một ít đất nơi đây. Đất không tốt như đất nơi làng cũ, nhưng chúng ta không nhiều nhu cầu - hai chúng ta.

- Người đàn ông đào hố dưới đất, khi ông sơ, vào cái đêm mẹ biết đó, ở đâu ?

- Ông đã chết cách đây một năm.

- Và thằng bé ?

Mowgli lấy ngón tay chỉ đứa bé.

- Đó là đứa con trai ta sinh ra cách đây hai mùa mưa. Nếu con là vị Thần trẻ, hãy đặt lên nó Ân Sủng của Rừng, để nó có thể tự do đi lại không

sợ bị sát hại bởi dân con, như thể vào cái đêm xưa đó.

Bà bế thằng nhỏ trong tay. Nó quên sợ và cút xuống chơi với con dao săn trên ngực Mowgli. Mowgli gõ nhẹ những ngón tay đứa bé ra.

- Và nếu con là Nathoo mà Hổ đã bắt đi, bà Messua nói với giọng đẫm lệ - Thì nó là em con. Hãy chúc lành cho nó.

- Hai...mai...! Con không hiểu chúc lành là gì ? Con không phải là Thần cũng như là anh nó. Ôi, mẹ... mẹ, lòng con nặng trĩu.

Nó run rẩy đặt thằng bé nằm xuống.

- Không có gì là lạ, bà Messua nói và rồi rít quanh các nỗi niêu - Có cái đó vì con đi trong bầy ban đêm. Không nghi ngờ gì, con đã bị sốt rét tới xương tủy.

Mowgli khẽ cười với ý nghĩ cái gì của Rừng đã làm hại nó.

- Ta đi nhóm lửa và con sẽ uống sữa nóng. Hãy lột bỏ vòng nhài đi, hương nó quá nồng trong cái nhà nhỏ này.

Mowgli ngồi xuống, cử động đôi môi, tay ôm đầu. Mọi thứ cảm xúc la lung chạy trong người nó, y hệt như bị đầu độc; nó cảm thấy ngây ngất và hơi đau ốm. Nó uống từng hơi dài sữa nóng trong khi bà Messua thỉnh thoảng vỗ nhẹ vai nó, tự hỏi không biết có phải đó là con trai của bà trong

những ngày xa xưa hay một tạo vật phi thường của Rừng Xanh, nhưng hoàn toàn vui lòng thấy nó thực sự là người.

- Nay con, sau cùng bà nói, mắt bà đầy kiêu hãnh - Thǐnh thoảng người ta có nói rằng con là người đẹp hơn hết cả mọi người không ?

- Sao ? Mowgli đáp và dĩ nhiên là không bao giờ nó được nghe nói vậy.

Bà Messua có cái cười đầy hạnh phúc. Cái nhìn làm mặt Mowgli rạng rỡ đủ làm bà vui.

- Vậy thì ta là người đầu tiên nói thế à ? Đúng vậy, tuy nhiên rất ít khi một người mẹ nói với con trai mình như vậy. Con rất đẹp. Ta chưa khi nào thấy người đẹp như con.

Mowgli quay đầu lại và cố nhìn qua vai đầy gân thịt. Bà Messua lại cười, lâu đến độ Mowgli phải cười cùng bà tuy không hiểu sao. Và đứa bé cũng cười, chạy từ người này tới người kia.

- Đừng, không được chê nhao anh con, bà Messua nói và bế thằng bé lên ngực - Khi nào con lớn lên và chỉ đẹp bằng nửa, chúng ta sẽ gả mày cho cô công chúa trẻ nhất của nhà vua và con sẽ cưới trên mình những voi lớn.

Mowgli không thể hiểu được một phần ba lời nói đó. Sau cuộc chạy đua bốn mươi dặm, sưa nóng đã gây tác dụng nơi nó, và Mowgli co người, ngủ rất say một phút sâu. Bà Messua gạt tóc nó

khỏi mắt và đắp chăn cho nó. Bà cảm thấy sung sướng.

Theo kiểu trong Rừng, nó ngủ hết phần còn lại của đêm đó và cả ngày hôm sau, vì trực giác của nó, không ngủ hoàn toàn, báo cho nó biết là không có gì đáng sợ. Sau hết, nó thức dậy và nhảy bỗng lên, làm rung cả nhà, vì chăn phủ mặt nó, làm nó mê tới bãy. Và nó đứng yên, tay trên dao, nhìn quanh với con mắt còn ngái ngủ, để phòng mọi bất trắc.

Bà Messua cười và đặt trước mặt nó bữa cơm chiều. Chỉ có vài cái bánh bông lan tầm thường, ám khói, chút cơm, mứt me chua - chỉ đủ cho đỡ đói tới khi nó săn được mồi - Mùi sương đêm nơi bãi lầy làm nó đói và bụng cồn cào. Nó muốn hoàn tất cuộc chạy đua mùa xuân, nhưng thằng bé cứ nồng nặc bắt nó bế và bà Messua muốn chải làn tóc dài, xanh đen của nó, vừa chải vừa hát những bài hát trẻ con vô nghĩa, lúc thì gọi Mowgli là con, lúc thì xin nó cho thằng bé một chút quyền lực nơi Rừng Xanh.

Tuy cửa lều đóng kín, Mowgli nghe thấy tiếng động nó biết rõ và thấy bà Messua sợ há hốc mồm, trong khi một cái chân to, xám cào bên dưới ngưỡng cửa. Bên ngoài Sói Xám khe khẽ rên, pha lẫn hối hận, sợ hãi và lo âu.

- Anh hãy đợi bên ngoài. Anh không tới khi em gọi - Mowgli không quay đầu lại, nói bằng ngôn ngữ Rừng.

Và chiếc chân xám lớn biến mất.

- Đứng mang, đứng mang theo bộ hạ của con, bà Messua nói.- Ta, chúng ta luôn sống hòa thuận với Rừng.

- Chính là Hòa Bình, Mowgli nói và đứng lên - Mẹ hãy nhớ cái đêm trên đường Mẹ đi tới Kanhiwara. Khi đó có khoảng hai mươi con như vậy ở trước mặt và sau lưng mẹ. Nhưng con thấy rằng, dù là mùa xuân, Dân Rừng cũng không bao giờ quên. Mẹ ơi, con đi đây.

Bà Messua, khiêm tốn tránh sang bên. Bà nghĩ, đúng là một Thần linh của Rừng - nhưng khi tay con người trẻ chạm vào cửa, người mẹ trong người bà, đẩy bà vào cổ Mowgli mà bà say mê ghì chặt nhiều lần.

- Con hãy trở lại ! bà khe khẽ nói vào tai nó - Con hay không, hãy trở lại vì ta yêu con. Nhưng hãy nhìn kia, thằng bé cũng buồn.

Thằng bé khóc vì người có con dao sáng loáng đã bỏ đi.

- Con hãy trở lại, bà Messua nhắc - Với con, đêm hay ngày cửa này không bao giờ đóng.

Cổ họng Mowgli rung lên như bị người ta kéo giãn ra và nó trả lời với một giọng nói mà hình như phải dùng sức kéo ra.

- Chắc chắn con sẽ quay trở lại. Và giờ đây, nó nói và lấy tay đẩy cái đầu trùm mền của sói trên ngưỡng cửa - Em có mối bất bình với anh, anh Xám à, sao cả bốn không tới khi em gọi ? Đã lâu.

- Lâu lắm à ? Chỉ mới đêm qua thôi. Ta - chúng ta phải hát những bài Tân ca trong Rừng vì đó là Thời Điểm Của Tân Ngôn. Em có nhớ không?

- Vâng, vâng em biết.

- Và ngay khi ca xong bài Hát, Sói Xám tiếp tục năn nỉ nói - Ta theo vết em, nhưng, Ô ! Em Nhỏ, Em đã làm gì vậy ? Em đã ăn, ngủ với Bầy Người !

- Nếu các anh tới khi em gọi, việc đó không bao giờ xảy ra, Mowgli đáp và chạy nhanh hơn.

- Và lúc này, sự gì sẽ xảy ra ? Sói Xám nói.

Mowgli sắp sửa trả lời thì một thiếu nữ, khoác mảnh vải trắng, đi từ một đường mòn cuối làng tới. Sói Xám đã biến dạng trong khoảnh khắc và Mowgli lùi vào mảnh vườn trồng hoa màu, cao cây. Nàng đến sát một tay, khi màu xanh nóng ấm, lấp lánh trước mặt đứa thanh niên và nó biến như một cái bóng. Thiếu nữ kêu to tưởng đã thấy một bóng ma; rồi nàng thở dài. Mowgli phía sau ruộng

rã mà nó lấy tay vạch ra, nhìn nàng cho tới khi mắt dang.

- Bây giờ ? Em không biết, nó nói và tới lượt nó thở dài - Ô ! Tại sao các anh không tới khi em gọi ?

- Chúng ta theo em. Chúng ta theo em, Sói Xám khẽ rên và liếm gót chân Mowgli - Bao giờ chúng ta cũng theo em, trừ Thời Tân Ngôn.

- Và các anh sẽ theo em tới Bầy Người ? Mowgli nói rất khẽ.

- Anh đã không theo em tới đó vào cái đêm mà Bầy cù của chúng ta đuổi em ? Vậy thế ai đánh thức em, lúc em ngủ trong đồng ?

- Đúng, nhưng anh có lập lại việc đó không ?

- Anh đã không theo em đêm nay ư ?

- Đúng, nhưng lần khác và lần khác nữa, và có thể lần khác, anh Xám ?

Sói Xám yên lặng.

Khi nó nói thêm lần nữa chỉ để sửa riêng cho nó.

- Anh Đen nói đúng.

- Thế anh ấy nói gì ?

- Nói rằng chung cuộc Người lại trở về cùng Người. Raksha, mẹ chúng ta....

- Và vào cái đêm giết tụi Chó ĐỎ, Akela cũng nói vậy, Mowgli thầm thì,

- Còn cả Kaa nữa, kẻ khôn ngoan hơn chúng ta.

- Anh Xám ơi, anh nói gì ?
- Trước kia, chúng đuổi và chửi em. Chúng sai Buldeo giết em. Chúng có thể ném em vào Hoa Đỏ. Chính em chứ không phải anh, đã cho chúng là ác độc, là điên. Chính em chứ không phải anh - vì ta - ta theo đồng loại. Chính em đã thả Rừng tới chúng. Chính em, chứ không phải anh, đã làm những bài ca chống chúng, cay độc hơn những bài chúng ta làm, chống lại Chó Đỏ.

- Em hỏi riêng anh, anh nghĩ thế nào ?
Chúng nói chuyện khi chạy. Sói Xám chạy một thời gian, không trả lời; rồi nó nói và những bước nhảy hình như đánh nhịp cho lời nói.

- Thằng Bé Con Người - Chúa Rừng Xanh - Con Trai của Raksha - Em cùng lứa, tuy thỉnh thoảng vào mùa xuân, anh quên, nhưng vết ember là vết anh, hang em là hang anh, cuộc săn của em là của anh và cuộc chiến đấu cuối cùng của em sẽ là của anh. Anh nói nhân danh cả Ba. Nhưng em sẽ nói gì với Rừng ?

- Đúng vậy. Giữa lúc nhìn và khi đập, đợi chờ là xấu. Anh hãy đi trước và triệu tập chúng tới Đá Hội Đồng, em sẽ nói chúng điều ở trong đầu em. Nhưng có lẽ chúng sẽ không đến - vào Thời Tân Ngôn, có thể chúng quên.

- Em có quên gì không ? Sói Xám sửa phía trên vai và phóng nhanh.

Và Mowgli nhìn theo, ngẫm nghĩ.

Vào các mùa khác, việc loan một tin tương tự đã triệu tập toàn thể Rừng, lông cổ dựng ngược cả lên, nhưng trong những ngày này, chúng đang bận rộn vì săn, vì đánh nhau, vì giết và ca hát. Sói Xám chạy từ con này tới con khác, kêu lên :

- Chúa Rừng quay về với Người. Hãy đến Đá Hội Đồng !

Và các thú vật, sung sướng, dâng trả lời :

- Với cái nóng của mùa hạ, nó sẽ trở về. Mưa đưa nó về hang. Anh Xám, hãy đến cùng chạy và hát cùng chúng tôi.

- Nhưng Chúa Rừng quay về với Người ! Sói Xám nhắc lại.

- È... i... i... y... o... ? Chúng trả lời - Thời Tân Ngôn kém sự đó à ?

Vì vậy, khi Mowgli lòng nặng trĩu sâu thương, bước qua những tảng đá, nó nhớ từng tảng, đến chỗ mà đã được đưa tới trình diện Bầy trước kia, chỉ thấy Bốn Sói, Baloo, mà tuổi đã khiến gần mù và Kaa nặng ký với máu lạnh, cuốn tròn quanh tảng đá trống của Akela.

- Vết em châm dứt ở đây ư, Hạt Người ? Kaa nói khi Mowgli ném mình xuống đất, tay che mặt - Kêu tiếng kêu của em. Chúng ta cùng một dòng máu, em và anh, Người và Rắn cùng chung.

- Tại sao con Chó Đỏ không xé em ra làm hai ?

Thằng bé rên rỉ - Sức lực đã bỏ em và không phải do thuốc độc, ngày cung như đêm, em nghe thấy hai bước chân trên vết em. Khi em ngoảnh đầu nhìn lại thì giống như có kẻ vừa trốn ngay lúc đó. Em tới nhìn sau cây, cũng không có ai. Em gọi nhưng không ai trả lời nhưng như thể có ai nghe và giữ câu trả lời. Em nằm mà không nghĩ. Em chạy cuộc Chạy Đua Mùa Xuân không tìm được sự yên tĩnh. Em tắm không thấy mát. Giết, em ghét. Em không muốn đánh nhau trừ phi phải giết. Hoa Đỏ trong em, xương em đã biến thành nước... và...em không biết em biết gì nữa....

Baloo thong thả nói :

- Nhiều lời có ích gì ? Và quay đầu về phía Mowgli nằm - Bên bờ sông xưa Akela đã từng nói rằng chính Mowgli sẽ đưa Mowgli về Bầy Người. Anh cũng nói vậy, nhưng nay ai còn nghe Baloo nữa ? Bagheera... Bagheera ở đâu tối nay... Bagheera cũng biết đó là Luật.

- Ngay từ lúc đầu gặp em ở Hang Lạnh, hời Hạt Người, anh đã biết, Kaa nói và uốn mình trong những vòng mạnh mẽ - Chung cuộc Người lại trở về cùng Người, ngay nếu Rừng không đuổi nó.

Bốn Sói nhìn nhau rồi nhìn Mowgli, bối rối và khuất phục.

- Vậy thì Rừng không đuổi em ? Mowgli ấp úng nói.

Sói Xám và Ba Sói khác sửa vang và nói :

- Khi chúng ta còn sống, không ai dám...

Nhưng Baloo ngắt lời chúng.

- Ta đã dạy Luật cho em. Chính ta có quyền phát biểu, nó nói - Tuy lúc này ta không thể nhìn thấy những đá trước mặt ta, tuy nhiên ta nhìn xa. Nhái Bén, theo đường em; hãy nằm với những kẻ cùng dòng máu, cùng dòng giống, cùng Bầy em. Nhưng khi em cần tới một chân, một răng, một mắt hoặc ban đêm cần đưa một tin cho nhanh, em hãy nhớ, hỡi Chúa Rừng, chỉ với tiếng đầu tiên thì Rừng đã ở phía em.

- Rừng Trung cũng thuộc về em, Kaa nói - nhưng anh không nói thay lũ vật nhỏ.

- Hai... mai... ! Các anh ơi..., Mowgli khóc và giơ hai tay cùng tiếng nấc - Em không biết em có gì. Em không muốn ra đi nhưng thấy hai chân bị kéo đi. Làm sao bỏ được những đêm như thế ?

- Vậy thi, Em Nhỏ, ngược mắt lên, Baloo nhắc lại - Không có sự hổ thẹn nào với cuộc săn đó. Khi đã ăn hết thịt, người ta vất bỏ tầng rỗng.

- Khi người ta đã vất da, Kaa nói - Người ta không thể chui vào lại được nữa. Đó là Luật.

- Hãy nghe, em là đứa anh yêu nhất hơn mọi sự, Baloo nói - Ở đây không có một lời, một ý muốn nào có thể giữ em lại. Hãy ngược mắt lên. Ai có thể hỏi Chúa Rừng ? Anh đã thấy em chơi với đá cuối

trắng, ở chỗ đó, khi em mới là một Nhái Bén nhỏ; Bagheera đã trả giá em bằng một con Bò Mông mới giết, cũng đã thấy em. Từ ngày Trinh Diện chỗ còn lại hai chúng ta vì Raksha, mẹ nuôi em, đã chết, cũng như bố nuôi em. Những Sói Già trong Bầy cũng đã chết từ lâu; em đã biết Shere Khan ra sao; và Akela cũng chết giữa Bầy Chó Đỏ nơi đó, mà nếu không có sự khôn ngoan và sức lực của em thì Bầy Seeonee thứ hai cũng đã chết. Chỉ còn đồng xương tàn. Không phải là Thằng Bé Con Người xin thôi với Rừng của nó nhưng Chúa Rừng đổi đường. Vậy thì ai dám trái ý Người trong dự định ?

- Nhưng Bagheera và Bò Mông đã chuộc em, Mowgli nói - Em không muốn...

Một tiếng gầm cùng tiếng rầm trong bụi rậm phía dưới chúng, cắt đứt lời nó và Bagheera xuất hiện, nhẹ nhàng, mạnh mẽ và ghê gớm như chưa bao giờ.

- Chính vì vậy, nó nói và đưa chân phải ra, máu nhỏ giọt - Vì vậy mà ta không đến sớm hơn được. Cuộc săn rất lâu, nhưng nó nằm chết giữa bụi cây - một bò mông hai tuổi - Bò mông đã cho em tự do, Em Nhỏ. Mọi món nợ nay đã được thanh toán. Còn lại, thì lời ta là lời Baloo.

Nó liếm chân Mowgli.

- Em hãy nhớ là Bagheera yêu em, nó nói. Và nó nhảy đi biến dạng.

Ở chân đồi, tiếng nói rõ ràng còn vọng lên, chậm hơn ở phía xa.

- Chúc Săn May cho vết mới của em, Chúa Rừng ! Em hãy nhớ là Bagheera yêu em !

- Em đã nghe hết rồi ! Baloo nói - Tới đây mọi sự chấm dứt. Böyle giờ, em đi đi; nhưng trước hết, hãy lại đây. Ôi Nhái Bén khôn ngoan, lại gần anh.

- Lột da là nỗi khổ, Kaa nói trong khi Mowgli khóc thêm, đầu tựa vào sườn con gấu già, mù, tay ôm cổ và Baloo yếu ớt cổ liếm chân nó.

- Sao đã mờ, Sói Xám nói và hít làn gió bình minh. Hôm nay chúng ta ngủ đâu ? Vì, từ đây, chúng ta theo dấu mới.

Và đó là chuyện chót trong những chuyện nói về Mowgli.



BÀI HÁT CUỐI CÙNG

Đây là bài hát mà Mowgli nghe được ở phía sau, trong Rừng, trước khi lại tới cửa nhà Bà Messua.

BALOO

Vì những lối nhỏ, trước kia,
Mà Nhái Bén khôn ngoan học được nơi ta,
Vì Baloo già của em, giữ Luật Người,
Như giữ Luật Rừng.
Trong hay đục, ngày nay hoặc ngày qua,
Giữ nó theo ý chí hay dự đoán,
Như em theo đường hẹp,
Không nhìn sang trái hoặc phải.
Vì tình thương của kẻ yêu em hơn
Cả mọi sự dưới bầu trời.
Nếu Bầy em làm em tức giận hay buồn phiền,
Em hãy nói : Tabaqui hát trên đồng.
Nếu chúng xúc phạm tới em
Giống như trước kia
Shere Khan còn lang thang trong Rừng.
Đao trước gió, khi nghi ngờ
Giữ Luật, đi theo đường em.
(Trái cọ, rễ cây, bẹ quả hay mật
Giữ cho nhỏ, số phận bạc đen)
Bởi Nước, Rừng, Cây và Gió
Ân sủng của Rừng, tiến bước !

KAA

Giận dữ là trứng của Sợ Hải.

Mắt không mì là tốt nhất.

Nọc Hổ Mang, không thuốc chữa,

Lời nói Hổ Mang, số phận giúp em.

Lịch sự theo gót sức mạnh.

Và Nói Thẳng khiến em làm Chúa.

Ngầm xa, đừng trao vật nặng cho cành mục.

Cân nhắc dê cái hay dê đực, tùy

Đừng để mắt lấp hẫu.

Ngủ sau đó, bí mật,

Và ầm ừ, chọn nơi trú ẩn.

Hãy sơ quên lỗi lầm đem kẻ sát nhân tới.

Bất cứ nơi đâu, và trên hết

Giữ sườn sạch và miệng kín.

(Kẽ hở, lỗ sâu, bờ hổ xanh,

Vậy hãy theo, Rừng Trung !)

Bởi Nước, Rừng, Cây và Gió

Ân sủng của Rừng, tiến bước !

BAGHEERA

Ta bị nhốt trong chuồng và nhớ lại
Con Người và phong thái của dân em.
Nhưng nhân danh Khóa Gãy,
Hãy sợ dòng giống em !
Theo hơi sương dưới ánh sao mờ,
Đừng theo vết mèo lang thang.
Bầy hay Hội Đồng, lúc săn, khi ở hang
Lang không khé ước phải tránh,
Chúng hãy ăn sự im lặng của em khi
Chúng nói : Hãy đến, đây làn gió tốt !
Ném thêm cho chúng im lặng của em,
Nếu người ta tôn trọng em chống kẻ yếu hèn.
Kệ Khi với om sòm của nó,
Hãy yên lặng, mang thấp vật săn
Khi săn không một tiếng kêu, hát hay dấu hiệu
Có thể làm em chêch đường.
(Sương bình minh, hoàng hôn trong sáng
Hãy tận dụng tốt hối Kẻ Chân Hươu !)
Bởi Nước, Rừng, Cây và Gió
Ân sủng của Rừng, tiến bước !

BA SÓI

Theo đường mới của em, đường chúng,
Tới ngưỡng cửa nỗi sợ của chúng ta,
Nơi bùng lên Hoa Đỏ;
Trong những đêm trường em mơ,
Rình nghe tiếng động của bước chúng ta,
Chúng ta, bạn em, ở lại nơi xa;
Những buổi mai, thức giấc buồn thảm
Với nỗi khổ nhọc của mặt trời mới,
Cõi lòng tang tóc của những sớm mai tương tự.